

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS RELATED TO IMPOSTER PHENOMENON IN UNDERGRADUATE STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Psychology

FACULTY OF PSYCHOLOGY

Chulalongkorn University

Academic Year 2022

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี
โดย	น.ส.เมธาวี สารกอง
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณะบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุภาสีร์ จันทร์รินทร์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ปริญญา สิริอิตตะกุล)

เมธาวี สารทอง : ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. (FACTORS RELATED TO IMPOSTER PHENOMENON IN UNDERGRADUATE STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาหลัก : รศ. ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ, อ.ที่ปรึกษาร่วม : รศ. ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่ เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ โดยมีสมมติฐานการวิจัยว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์ทั้งหมดดังกล่าวสามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ จำนวน 309 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าทุกตัวแปร ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณพบว่าตัวแปรทำนายทั้งหมดสามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ร้อยละ 41.60 โดยคะแนนลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสามารถทำนายได้มากที่สุด ($\beta = .493, p < .01$) รองลงมาคือ การรับรู้คุณค่าในตนเอง ($\beta = -.195, p < .01$) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ($\beta = -.161, p < .01$) ตามลำดับ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า แม้นักศึกษาที่นับว่าเรียนเก่งจนสามารถผ่านการคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐ ก็มีแนวโน้มที่จะเกิดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้มาก เนื่องจากมีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสูง มีการรับรู้คุณค่าในตนเองต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

สาขาวิชา จิตวิทยา
ปีการศึกษา 2565

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

6470037938 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORD: imposter phenomenon, undergraduate students

Methawee Sarnkong : FACTORS RELATED TO IMPOSTER PHENOMENON IN UNDERGRADUATE STUDENTS. Advisor: Assoc. Prof. Dr. PANRAPEE SUTTIWAN Co-advisor: Assoc. Prof. Dr. Sompoch Iamsupasit

The objective of this research was to study factors related to imposter phenomenon in undergraduate students which are gender, mastery-approach goal, mastery-avoidance goal, performance-approach goal, performance-avoidance goal, care parenting style, overprotective parenting style, self-esteem, self-efficacy, and perfectionism. Research hypothesis was that the aforementioned predictor variables could together predict imposter phenomenon in undergraduate students.

This research is a correlational research, collecting data using questionnaires as research instruments. Participants were 309 undergraduate students in top 5 public universities of Thailand, aged between 18-25 years old, who could comprehend Thai. Descriptive statistics were analyzed using frequency, percentage, mean, and standard deviation. Inferential statistics were analyzed using Pearson correlation coefficients and simultaneous multiple regression analysis. Multiple regression analysis showed that all predictor variables could together predict imposter phenomenon in undergraduate students at 41.60% with perfectionism as the best predictor ($\beta = .493, p < .01$), followed by self-esteem ($\beta = -.195, p < .01$), and self-efficacy ($\beta = -.161, p < .01$), respectively.

Results implied that even capable students who were accepted to the top public university could likely experience imposter phenomenon due to a high level of perfectionism, a low level of self-esteem, and a low level of self-efficacy.

Field of Study: Psychology

Academic Year: 2022

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี" โดยได้รับการสนับสนุนทุนการศึกษาจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีด้วยความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ และรศ.ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต ผู้คอยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ ด้วยความรักและความเมตตา รวมถึงคณาจารย์คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ผู้เสียสละเวลาอันมีค่าประสิทธิ์ประสาทวิชาและถ่ายทอดความรู้ตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา ขอกราบขอบพระคุณ อ.ดร.สุภัสร์ จันทวรินทร์ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และอ.ดร.ปริญญา สิริอิตตะกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้กรุณาให้คำแนะนำที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบคูนักวิจัย ผู้เขียนบทความ และผู้เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตนเองทุกท่านที่จุดประกายให้ผู้วิจัยมีความสนใจและมุ่งมั่นตั้งใจที่จะศึกษาค้นคว้าและดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นนี้ เพื่อต่อเติมองค์ความรู้ของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคูนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกท่านจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ทั้งจากขั้นตอนเตรียมพร้อมก่อนการนำร่อง ขั้นตอนนำร่อง และขั้นตอนเก็บข้อมูลจริง ที่เสียสละเวลาอันมีค่าตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย และขอบคูนักศึกษาและคณาจารย์ทุกท่านที่กรุณาช่วยประชาสัมพันธ์งานวิจัยให้แก่นักศึกษาคนอื่น ๆ จนผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างได้ตามจำนวนที่กำหนด

ขอขอบคูนายณัฐพัชร์ สิมะรังษุทธิ์ หรือพี่ยู ผู้ให้คำปรึกษาด้านสถิติเพื่อการวิจัย ขอขอบคูนุ่นน้อง เพื่อนร่วมรุ่น และรุ่นพี่แขนงวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือ ยามที่ผู้วิจัยต้องการเสมอ

ท้ายที่สุด ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติสนิทมิตรสหาย บุคคลที่สำคัญในชีวิต และท่านอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้ ในการสนับสนุนให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่นจนสามารถดำเนินการวิจัยสำเร็จ ไม่ล้มเลิกความตั้งใจไปเสียก่อน

เมธาวี สารทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ.....	1
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	3
1. วัยผู้ใหญ่วัยเริ่ม (Emerging Adulthood).....	3
2. ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter phenomenon).....	4
3. เพศสภาพ (Gender).....	8
4. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal).....	9
5. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal)	12
6. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal).....	12
7. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Performance-avoidance Goal)	13
8. การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย (Care Parenting Style).....	15
9. การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective Parenting Style).....	16

10. การรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-esteem).....	18
11. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)	20
12. ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism).....	21
13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ ความสามารถของตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ และ ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ	24
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	26
สมมติฐานการวิจัย	26
ขอบเขตการวิจัย	26
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	29
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	32
บทที่ 2 วิธีการดำเนินการวิจัย	33
รูปแบบการวิจัย	33
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
ประชากร	33
กลุ่มตัวอย่าง.....	33
เกณฑ์คัดเข้า.....	34
เกณฑ์คัดออก	34
การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	34
การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง	35
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	35
ส่วนที่ 2 มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ	35
ส่วนที่ 3 มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ	37

ส่วนที่ 4 มาตรการรับรู้คุณค่าในตนเอง	37
ส่วนที่ 5 มาตรการรับรู้ความสามารถของตนเอง	39
ส่วนที่ 6 มาตรการรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	40
ส่วนที่ 7 มาตรการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	47
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	49
2. สถิติเชิงพรรณนาของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์	51
3. สถิติเชิงพรรณนาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	52
4. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้คุณค่าในตนเอง	54
5. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	55
6. สถิติเชิงพรรณนาของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ	55
7. สถิติเชิงพรรณนาของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ	56
8. การทดสอบสมมติฐาน	56
8.1 ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ	57
8.2 ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ	62
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย	64
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ	68
สรุปผลการวิจัย	69
1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	69
2. สถิติเชิงพรรณนาของตัวแปรทั้งหมดในการวิจัย	69
3. การทดสอบสมมติฐาน	70

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ.....	71
บรรณานุกรม.....	73
ภาคผนวก.....	88
ภาคผนวก ก ใบรับรองและเอกสารประทับตรารับรอง โดยคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน	89
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้วัดกลุ่มตัวอย่างจริง	91
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องภายในของมาตรวัด.....	96
ประวัติผู้เขียน.....	106

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Elliot และ McGregor (2001).....	11
ตารางที่ 2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาตามแนวคิดและทฤษฎีของ Parker และคณะ (1979).....	16
ตารางที่ 3 ระดับความรุนแรงของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ตามเกณฑ์ของ Clance (1985).....	36
ตารางที่ 4 ระดับของการรับรู้คุณค่าในตนเอง ตามเกณฑ์ของ Rosenberg (1965).....	39
ตารางที่ 5 หลักการคำนวณคะแนนขององค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย ...	41
ตารางที่ 6 หลักการคำนวณคะแนนขององค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป	42
ตารางที่ 7 ระดับสูง-ต่ำของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาทั้งสองรูปแบบ ตามเกณฑ์ของ Parker และคณะ (1979).....	43
ตารางที่ 8 การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบต่าง ๆ จำแนกตามข้อคำถาม.....	44
ตารางที่ 9 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา และสถานศึกษา.....	50
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ทั้ง 4 รูปแบบของกลุ่มตัวอย่าง	51
ตารางที่ 11 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนรูปแบบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบต่าง ๆ มากที่สุด	52
ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาทั้ง 2 รูปแบบของกลุ่มตัวอย่าง	52
ตารางที่ 13 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาในระดับต่าง ๆ ตามเกณฑ์ของ Parker และคณะ (1979).....	53

ตารางที่ 14 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาในระดับต่าง ๆ เมื่อพิจารณาทั้งสองรูปแบบร่วมกัน	54
ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการรับรู้คุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง	54
ตารางที่ 16 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับต่าง ๆ ตามเกณฑ์ของ Rosenberg (1965)	55
ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการรับรู้ความสามารถตนเองของกลุ่มตัวอย่าง	55
ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบของกลุ่มตัวอย่าง	55
ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง	56
ตารางที่ 20 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับต่าง ๆ เมื่อจำแนกตามระดับความรุนแรง ตามเกณฑ์ของ Clance (1985)	56
ตารางที่ 21 ตารางแสดงค่าทดสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติด้วยค่าสถิติ Kolmogorov-Smirnov	57
ตารางที่ 22 ตารางแสดงค่าสถิติ F-test สำหรับการตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง ของตัวแปรทำนายแต่ละตัวแปร	58
ตารางที่ 23 ตารางแสดงระดับความสัมพันธ์ (r) ระหว่างแต่ละตัวแปร	60
ตารางที่ 24 ตารางแสดงการแปลผลระดับความสัมพันธ์ (r) ตามเกณฑ์ของ Rumsey (2016)	61
ตารางที่ 25 ตารางแสดงค่า Collinearity Tolerance และค่า VIF	62
ตารางที่ 26 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน	63

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 การเข้าสู่วัยผู้ใหญ่เริ่มตามแนวคิดและทฤษฎีของ Arnett (2007).....	4
ภาพที่ 2 วงจรของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตามแนวคิดและทฤษฎีของ Clance (1985). 6	6
ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	28
ภาพที่ 4 แผนภาพการกระจาย (Scatterplot) ของค่าความคลาดเคลื่อน	59

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

เนื่องจากโลกยุคปัจจุบันมีลักษณะเป็นโลกาภิวัตน์ ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และรุนแรงด้วยการขับเคลื่อนของเทคโนโลยี ส่งผลให้การแข่งขันในสังคมสูงขึ้นกว่าแต่ก่อน บุคคลจำนวนมากล้วนพยายามพัฒนาตนเองไปพร้อม ๆ กับโลกอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ตนเองมีความรู้ ความสามารถและประสิทธิภาพมากพอที่จะสามารถตามทันสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงเป็นสิ่งธรรมดาหากบุคคลในสังคมจำนวนหนึ่งคล้ายอยู่ในสภาวะติดหล่มของความพยายามในการพัฒนาตนเองและการประสบความสำเร็จ กล่าวคืออาจจะมีคนบางกลุ่มที่รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าตนเองยังไม่มีความรู้ความสามารถหรือมีประสิทธิภาพมากพอเมื่อเทียบกับบรรทัดฐานของสังคม แม้ว่าพวกเขาจะมีความรู้ความสามารถหรือมีประสิทธิภาพมากพอในระดับหนึ่งซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่คนรอบข้างแล้วก็ตาม ภาวะนี้เรียกว่า “*ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ*” (Imposter phenomenon) คือภาวะที่บุคคลผู้มีความรู้ความสามารถ มีประสิทธิภาพ หรือประสบความสำเร็จอันเป็นที่ประจักษ์ เช่น เกรตเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับดี ได้รับคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ได้รับคัดเลือกเข้าทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียง หรือได้รับการเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่การงาน แต่กลับคิดว่าตนเองนั้นไร้ประสิทธิภาพหรือไร้ความสามารถและความสำเร็จที่ได้รับมานั้นเป็นเพราะปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตนเอง รวมถึงรู้สึกกังวลว่าผู้อื่นจะค้นพบว่าตนเองนั้นเป็นตัวปลอม (imposter) ที่ไม่สมควรได้รับความสำเร็จดังกล่าวมา

ภาวะนี้ถูกนิยามขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ.1978 โดย Clance และ Imes นักจิตวิทยาคลินิกและอาจารย์มหาวิทยาลัย จอร์เจียสเตท สหรัฐอเมริกา ทั้งสองให้บริการจิตบำบัดทั้งแบบรายบุคคล แบบกลุ่ม และสอนรายวิชาในมหาวิทยาลัยร่วมด้วย และค้นพบว่าผู้หญิงจำนวนกว่า 150 คนที่มาใช้บริการที่คลินิกประสบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ผู้หญิงเหล่านั้นถือว่าเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง บางคนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก บางคนได้รับการยกย่องจากทางมหาวิทยาลัยว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญประจำสาขาวิชา และบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในระดับดีเลิศ แต่พวกเขาเองกลับคิดว่าตนเองไม่ได้มีความสามารถอย่างแท้จริงและความสำเร็จที่ได้รับมานั้นเป็นเพราะโชคช่วยหรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นตอนให้คะแนน ส่งผลให้พวกเขาได้รับผลกระทบทั้งด้านปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต (Clance & Imes, 1978) ภายหลังจากที่งานวิจัยเกี่ยวกับ

ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance และ Imes ถูกตีพิมพ์ ภาวะนี้ก็ได้รับความสนใจ และถูกศึกษามากขึ้นในเวลาต่อมา

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าภาวะนี้แพร่หลายในบุคคลทุกวัยและหลายกลุ่มอาชีพ (Bhama et al., 2021) อย่างไรก็ตามกลุ่มนักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มประสบกับภาวะนี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากนักศึกษาต้องได้รับการประเมินผลความสามารถอยู่บ่อยครั้งนั่นเอง (Clance, 1985) อย่างไรก็ตามนักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่กำลังอยู่ในวัยผู้ใหญ่เริ่ม (Emerging Adulthood) ที่มีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี (Arnett, 2000) ซึ่งเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนผ่านจากวัยรุ่นมาสู่วัยผู้ใหญ่ ทำให้ต้องพบเจอกับความท้าทายในชีวิตและภาระหน้าที่จากทั้งการเป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยเฉลี่ยจึงเสี่ยงมีปัญหาสุขภาพจิตมากกว่าบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคซึมเศร้า โรควิตกกังวล และความเครียด (Aldiabat et al., 2014; Mofatteh, 2020) ซึ่งความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถก็เป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตดังกล่าวในนักศึกษาระดับปริญญาตรีเช่นกัน (Bravata et al., 2020) ทำให้พวกเขาอาจได้รับผลกระทบเชิงลบต่อพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ขาดความมั่นใจในตนเอง รู้สึกเครียด ไม่สบายใจ และวิตกกังวลเมื่อได้รับมอบหมายงาน ไม่สามารถเข้าสังคมได้อย่างปกติ เนื่องจากพวกเขาไม่เชื่อในความสามารถของตนเองและกลัวจะทำผิดพลาด ซึ่งอาจส่งผลต่อเนื้องให้เกิดภาวะหมดไฟ ความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ หรือหมดกำลังใจได้ (Chrisman et al., 1995; Sakulku & Alexander, 2011; Sonnak & Towell, 2001; Ross et al., 2001) นอกจากนี้เมื่อนักศึกษาระดับปริญญาตรีจบการศึกษาและเข้าสู่โลกแห่งการทำงาน ก็อาจมีพฤติกรรมการทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น ทำงานหนักจนเกินไปอีกด้วย (Hutchins et al., 2018)

ดังนั้นความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีจึงเป็นสิ่งที่สังคมควรต้องตระหนักและคำนึงถึงเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับหลายงานวิจัยในหลายประเทศที่ศึกษาภาวะนี้ในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลากหลายคณะและสาขาวิชา (Bravata et al., 2020; Houseknecht et al., 2019; Kananifar et al., 2015; Ross et al., 2001) ในประเทศไทยเองก็เริ่มมีการอธิบายความหมายของตัวแปรนี้มากขึ้นทั้งในบทความบนอินเทอร์เน็ตและการสัมมนาแลกเปลี่ยนความรู้ (นรพันธ์ ทองเชื่อม, 2564; MissSkyy, 2020; Thasak, 2021; TODAY Bizview, 2565) รวมถึงมีการศึกษาวิจัยตัวแปรนี้ของนักศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศไทย (อมร ไชยแสน, 2559) แต่ก็ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทยแต่อย่างใด

ผู้วิจัยจึงมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีและทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยปัจจัยที่สัมพันธ์ดังกล่าว เพื่อให้ทั้งตัวนักศึกษาเอง องค์กรที่เกี่ยวข้อง และสังคมทั่วไป เข้าใจและตระหนักถึงความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปเป็นแนวทางในการเตรียมหรือพัฒนาบริการทางสุขภาพจิตที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีผู้ได้รับผลกระทบจากความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ รวมถึงเป็นแนวทางสำหรับการวิจัยต่อไปในอนาคตในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับลดหรือป้องกันความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถอีกด้วย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้รวบรวมจากการทบทวนวรรณกรรม ได้แก่ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวัยผู้ใหญ่วัยเริ่ม (Emerging Adulthood) ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ เพศสภาพ (Gender) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถด้อยความสามารถ (Performance-avoidance Goal) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย (Care Parenting Style) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective Parenting Style) การรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-esteem) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องของตัวแปรทั้งหมดข้างต้นอีกด้วย โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. วัยผู้ใหญ่วัยเริ่ม (Emerging Adulthood)

Arnett เป็นผู้ริเริ่มเสนอแนวคิดและทฤษฎีของผู้ใหญ่วัยเริ่มในวารสารวิชาการ *American Psychologist* เมื่อปี ค.ศ. 2000 Arnett (2007) กล่าวว่าวัยผู้ใหญ่วัยเริ่มนั้นเริ่มตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัย 20 ตอนกลางหรือราวอายุ 18-25 ปี คำว่า “ผู้ใหญ่วัยเริ่ม” มีที่มาจากกรณีที่บุคคลผ่านช่วงวัยรุ่นมาแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เปรียบเสมือนการเริ่มเข้าสู่ผู้ใหญ่ Arnett (2004) ยังอธิบายว่าคุณลักษณะของผู้ใหญ่วัยเริ่มมีด้วยกันทั้งหมด 5 ประการ ดังต่อไปนี้ (1) มีการค้นหาตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนเอง (Identity explorations) ผู้ใหญ่วัยเริ่มจะพยายามทำวิธีต่าง ๆ เพื่อ

หาว่าตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนเองคืออะไร (2) มีความไม่มั่นคงในชีวิต (Instability) ผู้ใหญ่วัยเริ่มอาจรู้สึกว่าคุณชีวิตของตนเองยุ่งเหยิง ไม่ลงตัว รวมถึงอาจรู้สึกว่าคุณชีวิตหนักหนาสาหัสเกินจะรับไหว (3) มีความมุ่งเน้นเกี่ยวกับตนเอง (Self-focused) กล่าวคือผู้ใหญ่วัยเริ่มจะมีอิสระและความเป็นตัวของตัวเอง (4) มีความรู้สึกครึ่ง ๆ กลาง ๆ ระหว่างการเป็นวัยรุ่นและการเป็นผู้ใหญ่ (Feeling in-between) (5) ความเป็นไปได้ที่เข้ามาในชีวิตมากมาย (Possibilities) ผู้ใหญ่วัยเริ่มจะรู้สึกว่ามีความหลายช่วงเวลาในชีวิตที่พวกเขามีโอกาสได้ลองทำอะไรใหม่ ๆ ซึ่งคุณลักษณะทั้ง 5 ประการเหล่านี้จะเลื่อนหายไปอย่างช้า ๆ เมื่อบุคคลเข้าสู่วัยผู้ใหญ่

ภาพที่ 1 การเข้าสู่วัยผู้ใหญ่วัยเริ่มตามแนวคิดและทฤษฎีของ Arnett (2007)

เนื่องจากวัยผู้ใหญ่วัยเริ่มเป็นวัยที่ทำให้ชีวิตของบุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงมหาศาล สุขภาวะทางจิตของผู้ใหญ่วัยเริ่มจึงเป็นเรื่องที่ควรคำนึงถึง มีงานวิจัยระบุว่าผู้ใหญ่วัยเริ่มมีความเสี่ยงเป็นโรคทางจิตเวช เช่น โรคทางอารมณ์และบุคลิกภาพ มากกว่าบุคคลวัยอื่น Baggio และคณะ (2017) ระบุว่าคุณลักษณะการมีความไม่มั่นคงในชีวิตและคุณลักษณะการค้นหาตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนเองทำให้ผู้ใหญ่วัยเริ่มมีสุขภาวะทางจิตในระดับต่ำ เนื่องจากพวกเขาต้องพยายามอย่างหนักเพื่อค้นหาว่าตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนเองคืออะไร และเป้าหมายของชีวิตคืออะไร (Baggio et al., 2017) ทำให้อาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การดื่มแอลกอฮอล์เกินขนาด การใช้สารเสพติด และการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (Arnett, 2007)

2. ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter phenomenon)

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศ อาจพบว่าบางงานวิจัยเลือกใช้คำว่า “*Imposter syndrome*” (เช่น Brems et al., 1994; Freeman & Peisah, 2022; Kolligian & Sternberg, 1991) ในขณะที่บางงานวิจัยใช้คำว่า “*Imposter phenomenon*” (เช่น Clance & Imes, 1978; Kananifar et al., 2015; Sakulku & Alexander, 2011) ซึ่งคำจำกัดความของทั้งสองคำมีความหมายเดียวกัน แต่คำว่า “*Imposter syndrome*” เป็นคำศัพท์ทางจิตวิทยาคลินิกที่มักใช้ในการศึกษากลุ่มตัวอย่างในเชิงคลินิก (Bravata et al., 2020) อย่างไรก็ตาม การวิจัยในครั้งนี้ไม่ใช่งาน

วิจัยเชิงคลินิก แต่เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาทั่วไปเท่านั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า “*Imposter phenomenon*” เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของงานวิจัย

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อมร ไชยแสน (2559) ได้แปล “*Imposter phenomenon*” ว่า “การรับรู้ภาพลักษณ์ผู้มีภูมิรู้” หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าตนเองกำลังแสวงหาเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ กลัวผู้อื่นจะค้นพบว่าตนเองไม่ได้มีความสามารถอย่างแท้จริง รู้สึกผิดต่อความสำเร็จที่ได้รับมา เพราะคิดว่าความสำเร็จดังกล่าวเกิดจากปัจจัยภายนอกอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะแปล “*Imposter phenomenon*” ว่า “ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ” เพื่อให้สอดคล้องกับคำจำกัดความของ Clance และ Imes (1978) ซึ่งผู้วิจัยจะอธิบายในย่อหน้าถัดไป

Clance และ Imes (1978) อธิบายว่าความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ หมายถึง ภาวะที่ทำให้บุคคลคิดว่าตนเองนั้นด้อยประสิทธิภาพหรือด้อยความสามารถ ไม่คู่ควรกับความสำเร็จที่ได้รับมา เนื่องจากคิดว่าความสำเร็จนั้นเกิดจากปัจจัยภายนอกที่ไม่ใช่จากความสามารถของตนเอง เช่น โชค หรือความผิดพลาดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงกลัวว่าจะถูกผู้อื่นค้นพบว่าตนเองเป็นคนหลอกลวง ถึงแม้ว่าตนเองจะมีหลักฐานเชิงประจักษ์ว่ามีประสิทธิภาพหรือมีความสามารถอย่างแท้จริงก็ตาม

Harvey และ Katz (1985) กล่าวว่าความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ หมายถึง รูปแบบทางจิตวิทยาที่มีรากฐานมาจากความรู้สึกภายในจิตใจว่าตนเองกำลังหลอกลวงผู้อื่นอยู่ กลัวผู้อื่นจะค้นพบว่าตนเองเป็นคนหลอกลวง และไม่สามารถรับรู้ทักษะ ความสามารถ หรือสติปัญญาของตนเองได้

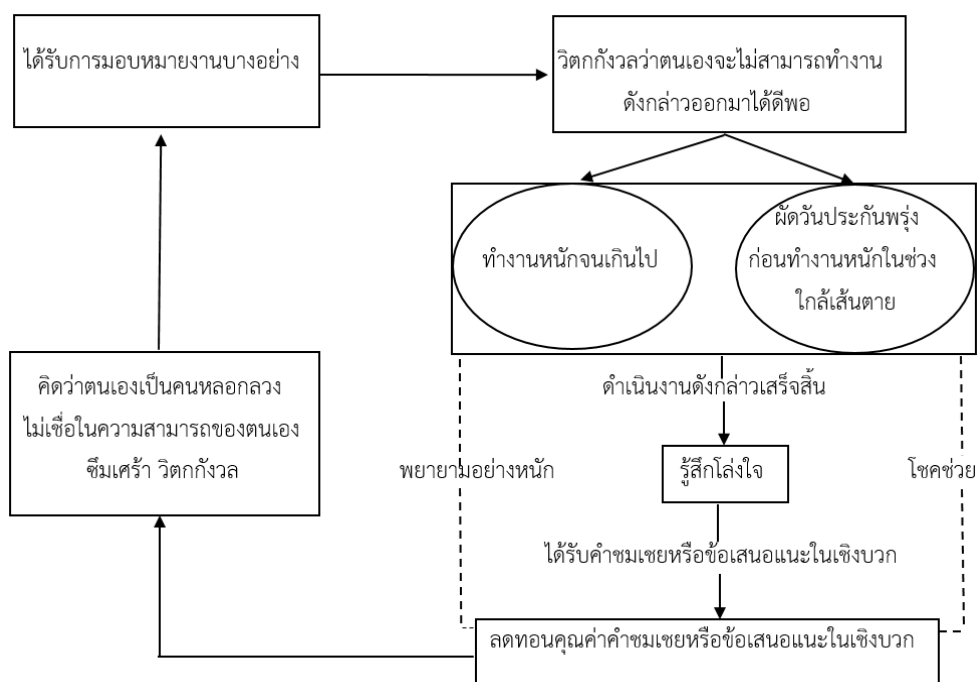
Kolligian และ Sternberg (1991) นิยามความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถว่าเป็นการรับรู้ทางปัญญาและอารมณ์ว่าตนเองนั้นเป็นคนหลอกลวง ทำให้บุคคลกังวลเรื่องคุณค่าและภาพลักษณ์ทางสังคมของตนเอง

Kets de Vries (2005) นิยามความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถว่าเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่บุคคลกระทำเพื่อปกปิดจุดด้อยของตนเองเมื่อต้องเข้าสังคมหรือปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถมักถูกเข้าใจผิดกับการอ่อนน้อมถ่อมตน (Humility) ของวัฒนธรรมเอเชีย ในความเป็นจริงแล้วความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถนั้นแตกต่างจากการอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างสิ้นเชิง การอ่อนน้อมถ่อมตนคือการประเมินความสามารถตนเองของบุคคลอย่างตรงไปตรงมาตามสภาพการณ์ความเป็นจริง ส่วนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถคือปรากฏการณ์ด้านกระบวนการรู้คิดที่ทำให้บุคคลประเมินความสามารถตนเองต่ำกว่าสภาพการณ์ความเป็นจริง (Saymeh, 2021) อาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถเป็น

บุคคลที่มีความมั่นใจต่ำเกินไป (Underconfidence) ก็ได้ หากแต่ว่าคุณลักษณะของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถนั้นซับซ้อนกว่ามาก โดย Clance (1985) อธิบายว่าบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถจะมีอย่างน้อย 2 คุณลักษณะ จากทั้งหมด 6 คุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. การมีวงจรของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter cycle) คุณลักษณะนี้เป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่เด่นที่สุดของบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Sakulku & Alexander, 2011) วงจรนี้เริ่มขึ้นเมื่อบุคคลได้รับมอบหมายงานบางอย่าง เช่น การบ้านจากที่โรงเรียน มหาวิทยาลัย หรืองานจากที่ทำงาน หลังจากได้รับมอบหมายงานดังกล่าวบุคคลจะเกิดความวิตกกังวลว่าตนเองจะไม่สามารถทำงานดังกล่าวออกมาได้ดีพอ จึงแสดงออกด้วยการทำงานหนักจนเกินไปหรือผัดวันประกันพรุ่งก่อนจะเริ่มทำงานหนักในช่วงใกล้เส้นตาย แต่ไม่ว่าบุคคลจะแสดงออกในรูปแบบใดก็ตาม บุคคลจะสูญเสียสมดุลของลำดับความสำคัญของสิ่งอื่น ๆ ในชีวิต เมื่อดำเนินงานดังกล่าวเสร็จสิ้น บุคคลจะเกิดความรู้สึกโล่งใจ ทว่าหากได้รับคำชมเชยบุคคลจะลดทอนคุณค่าคำชมเชยนั้น เนื่องจากบุคคลไม่คิดว่าความสำเร็จเกิดขึ้นจากความสามารถของตนเอง หากแต่เป็นความพยายามอย่างหนักหรือโชคช่วย กระตุ้นให้ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถรุนแรงขึ้น และเมื่อได้รับมอบหมายงานถัดไป วงจรนี้ก็จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง แม้บุคคลจะรู้อยู่แก่ใจแต่ก็ยากที่จะหลุดพ้นจากวงจรนี้ได้ วงจรของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสามารถสรุปได้ดังภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 วงจรของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตามแนวคิดและทฤษฎีของ Clance (1985)

2. การต้องการเป็นคนพิเศษหรือคนที่ดีที่สุด (The need to be special or the best)

บุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถจะต้องการอยู่ในจุดที่สูงที่สุด หากพวกเขาพบว่าตนเองไม่ได้เป็นคนที่ดีที่สุดหรือเก่งที่สุด และมีบุคคลอื่นที่ดีหรือเก่งกว่าพวกเขา พวกเขาจะคิดว่าตนเองนั้นไร้ความสามารถหรือไร้ประสิทธิภาพ แม้ตนเองจะมีความสามารถอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจเมื่อเทียบกับคนส่วนใหญ่ก็ตาม Clance (1985) อธิบายว่าคุณลักษณะนี้จะเห็นได้ชัดเจนเมื่อบุคคลก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย เนื่องจากพวกเขาจะต้องพบเจอกับบุคคลมากมายกว่าตอนอยู่ในรั้วโรงเรียนมัธยม

3. การมีมุมมองแบบยอดมนุษย์ (Superhuman aspects) คุณลักษณะนี้จะมี

ความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการต้องการเป็นคนพิเศษหรือคนที่ดีที่สุด บุคคลผู้ประสบกับภาวะนี้จะมีแนวโน้มเป็นผู้รักความสมบูรณ์แบบ (Perfectionist) พวกเขาต้องการให้ทุกอย่างที่พวกเขาทำออกมาได้ดีและไม่มีข้อบกพร่อง พวกเขาจะตั้งมาตรฐานไว้สูง และมักจะผิดหวังจากการที่ไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ของตนเองได้ อย่างไรก็ตาม บุคคลที่เป็นผู้รักความสมบูรณ์แบบหรือมีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสูง (Perfectionist) ไม่จำเป็นต้องมีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถเสมอไป (Sakulku & Alexander, 2011)

4. การกลัวความล้มเหลว (Fear of failure) บุคคลที่ประสบกับภาวะนี้จะรู้สึกวิตกกังวล

เป็นอย่างมาก หากได้รับมอบหมายให้ทำงานบางอย่าง เนื่องจากพวกเขากลัวความล้มเหลวที่อาจจะเกิดขึ้น สำหรับพวกเขาการทำผิดพลาดและไม่สามารถดำเนินงานได้ตามมาตรฐานสูงสุดที่ตนเองวางไว้จะทำให้เกิดความรู้สึกอับอาย ดังนั้นบุคคลที่ประสบกับภาวะนี้จึงมักทำงานอย่างหนัก เพื่อลดโอกาสเกิดความล้มเหลวให้ได้มากที่สุด

5. การปฏิเสธความสามารถของตนเองและลดทอนคุณค่าคำชมเชย (Denial of competence and discounting praise)

บุคคลมักจะคิดว่าความสำเร็จของพวกเขาเกิดจากปัจจัยภายนอก นอกจากนี้พวกเขายังลดทอนคุณค่าคำชมเชยหรือข้อเสนอแนะในเชิงบวก เนื่องจากพวกเขาคิดว่าตนเองไม่ควรค่าที่จะได้รับคำชมเชยนั้น

6. การรู้สึกผิดต่อความสำเร็จ (Guilt about success) ซึ่งการรู้สึกผิดต่อความสำเร็จนี้

เกี่ยวข้องกับผลที่ตามมาของความสำเร็จนั้น ๆ ยกตัวอย่างเช่น พวกเขามักจะรู้สึกห่างเหินจากเพื่อนหรือครอบครัวของพวกเขาเมื่อได้รับความสำเร็จ พวกเขากลัวที่จะถูกคนรอบข้างปฏิเสธ จึงรู้สึกผิดกับการเป็นคนที่แตกต่างกัน นอกจากนี้พวกเขายังกลัวว่าความสำเร็จจะทำให้คนรอบข้างคาดหวังพวกเขาในระดับที่สูงขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย

จนถึงปัจจุบัน มีการพัฒนามาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถด้วยกัน 3 ฉบับ ได้แก่ (1) มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Harvey (Harvey Impostor Phenomenon Scale: HIPS) ซึ่งพัฒนาโดย Harvey (1981) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 7 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 14 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .85 อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยพบว่าค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดดังกล่าวยังไม่สูงมากพอ (2) มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance (Clance Impostor Phenomenon Scale: CIPS) ซึ่งพัฒนาโดย Clance (1985) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 20 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .96 และ (3) มาตรวัดการรับรู้ที่ตนเองเป็นคนหลอกลวง (The Perceived Fraudulence Scale: PFS) ซึ่งพัฒนาโดย Kolligian และ Sternberg (1991) มีด้วยกัน 2 ฉบับ ทั้ง 2 ฉบับเป็นมาตรวัดประเมินค่า 7 ระดับ ฉบับแรกมีจำนวนข้อคำถาม 51 ข้อ และฉบับที่สองมีจำนวนข้อคำถาม 67 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับอยู่ระหว่าง .89 - .94 (อมร ไชยแสน, 2559)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้นิยามความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance (1985) ที่ว่าความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ หมายถึง ภาวะที่ทำให้บุคคลคิดว่าตนเองนั้นด้อยประสิทธิภาพหรือด้อยความสามารถ ไม่คู่ควรกับความสำเร็จที่ได้รับมา เนื่องจากคิดว่าความสำเร็จนั้นเกิดจากปัจจัยภายนอกที่ไม่ใช่จากความสามารถของตนเอง เช่น โชค หรือความผิดพลาดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงกลัวว่าจะถูกผู้อื่นค้นพบว่าตนเองเป็นคนหลอกลวง ถึงแม้ว่าตนเองจะมีหลักฐานเชิงประจักษ์ว่ามีประสิทธิภาพหรือมีความสามารถอย่างแท้จริงก็ตาม และผู้วิจัยวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถโดยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดมาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance (Clance Impostor Phenomenon Scale: CIPS) เนื่องจากเป็นมาตรวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับสูง และมีจำนวนข้อคำถามที่ไม่เยอะจนเกินไป

3. เพศสภาพ (Gender)

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ระบุว่าเพศสภาพ หมายถึง คุณลักษณะความเป็นหญิงหรือชายของบุคคลที่อยู่ภายใต้กรอบของโครงสร้างและบรรทัดฐานทางสังคม อันส่งผลต่อพฤติกรรม กิจกรรม บทบาททางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคลเองกับผู้อื่นในสังคม โดยโครงสร้างทางสังคมที่แตกต่างกันอาจทำให้ความหมายของเพศสภาพในสังคมนั้น ๆ แตกต่างกันได้ ซึ่งคล้ายคลึงกับนิยามของ Coen และ Banister (2012) ที่ว่าเพศสภาพ หมายถึง อัตลักษณ์ พฤติกรรม และบทบาททางสังคมของบุคคล

เพศสภาพมีความสัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ โดยเดิมที่ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถถูกระบุว่าเป็นภาวะที่พบในเพศสภาพหญิงเท่านั้น (Clance, 1985; Clance & Imes, 1978) อย่างไรก็ตามงานวิจัยในยุคต่อมาเริ่มศึกษาความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถทั้งในเพศสภาพหญิงและเพศสภาพชาย และงานวิจัยหลายฉบับแสดงให้เห็นถึงผลการวิจัยที่สอดคล้องกัน นั่นคือความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกเพศสภาพ และเพศสภาพสามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้ โดยเพศสภาพหญิงจะมีคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสูงกว่าเพศสภาพชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวอย่างงานวิจัย เช่น งานวิจัยของ Cusack และคณะ (2013) งานวิจัยของ Kumar และ Jagacinski (2006) งานวิจัยของ Henning และคณะ (1998) นอกจากนี้งานวิจัยการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบของ Bravata และคณะ (2019) ยังพบงานวิจัยอีกเกือบ 20 ฉบับที่ระบุว่าเพศสภาพหญิงมีคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสูงกว่าเพศสภาพชาย ดังนั้นสรุปได้ว่าเพศสภาพหญิงมีแนวโน้มเกิดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถมากกว่าเพศสภาพชาย เนื่องจากเพศสภาพหญิงถูกสังคมคาดหวังให้ต้องมีหลายบทบาทหน้าที่และต้องกระทำบทบาทหน้าที่ทั้งหลายเหล่านั้นให้ออกมาดีที่สุด (Cusack et al., 2013)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปนิยามของเพศสภาพทั้งหลายข้างต้นได้ว่าเพศสภาพหมายถึง อัตลักษณ์ คุณลักษณะความเป็นหญิงหรือชาย พฤติกรรม และบทบาททางสังคมของบุคคลที่อยู่ภายใต้กรอบของโครงสร้างและบรรทัดฐานทางสังคม โดยความหมายของเพศสภาพอาจเปลี่ยนแปลงไปตามโครงสร้างทางสังคมของสังคมนั้น ๆ และผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกระบุในแบบสอบถามว่าตนเองมีเพศสภาพใด ระหว่างเพศสภาพชายและเพศสภาพหญิง ซึ่งเพศสภาพไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับเพศสรีระหรือเพศทางชีววิทยาของผู้เข้าร่วมการวิจัย

4. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal)

Nicholls (1984) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ คือ การตั้งเป้าหมายของบุคคลเมื่อต้องกระทำกิจกรรมใด ๆ ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ โดยการตั้งเป้าหมายดังกล่าวสอดคล้องกับมุมมองของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ควรแสดงออกในสถานการณ์นั้น ๆ

Dweck และ Leggett (1988) ได้นิยามการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นวิธีที่บุคคลตีความและตอบสนองต่องานที่ได้รับมอบหมาย อันนำมาซึ่งกระบวนการคิด ผลกระทบ และพฤติกรรมในรูปแบบที่แตกต่างกัน

Vandewalle (1997) อธิบายว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการของบุคคลที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองหรือทำให้ความสามารถของตนเองได้รับการยอมรับและมีคุณค่า โดยที่ความสามารถนั้นเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์

Elliot (1997) นิยามการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถที่ทำให้บุคคลมีการจดจ่อทางปัญญา (Cognitive focus)

นอกจากนี้ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ยังหมายถึงการรับรู้หรือความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสาเหตุที่ตนตั้งใจบรรลุเป้าหมายหรือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วง โดยบุคคลสร้างการรับรู้หรือความเชื่อดังกล่าวขึ้นเพื่อจัดการทักษะของตนเอง (Ames, 1992; Kaplan & Maehr, 2007; Pintrich, 2000)

การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์สามารถแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ ด้วยกัน ได้แก่ แบบความเชี่ยวชาญ (อาจใช้คำว่า Mastery, Task, หรือ Learning Goal แต่สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะใช้คำว่า Mastery Goal) และแบบแสดงความสามารถ (อาจใช้คำว่า Performance, Ability, หรือ Ego-involving Goal แต่สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะใช้คำว่า Performance Goal) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบความเชี่ยวชาญ คือ รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง (Kaplan & Maehr, 2007) ดังนั้นบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ในรูปแบบนี้จะมุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้ การทำความเข้าใจ และการพัฒนาทักษะและความสามารถของตนเอง กล่าวโดยสรุปคือมุ่งเน้นให้ตนเองมีความเชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่ง ๆ นั่นเอง นอกจากนี้ยังมักต้องการแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ งานวิจัยหลายฉบับชี้ให้เห็นว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้มักให้ผลลัพธ์เชิงบวก เช่น มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่สูงขึ้น (Kaplan & Maehr, 1999) ซึ่งชอบอุปสรรคและความท้าทาย สามารถเรียนรู้โดยกำกับตนเองได้ (Self-regulated learning) มีทักษะการจัดการปัญหาที่ดี (Elliott & Dweck, 1988) มีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น (Kaplan, 2004) และมีความยินดีที่จะร่วมงานกับผู้อื่น (Levy et al., 2004) ส่วนการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบแสดงความสามารถ คือ รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความสามารถของตนเอง (Kaplan & Maehr, 2007) ดังนั้นบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ในรูปแบบนี้จะมุ่งเน้นไปที่การแสดงความสามารถของตนเองให้ผู้อื่นเห็น โดยบุคคลมักจะเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับของบุคคลอื่นหรือตามบรรทัดฐานของสังคม (Nicholls, 1984) นอกจากนี้ยังมักต้องการแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้มักให้ผลลัพธ์เชิงลบ เช่น มีความยากลำบากเมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรคและความท้าทาย (Ames, 1992) เป็นต้น หากจะกล่าวว่าการตั้งเป้าหมายเชิง

สัมฤทธิ์แบบความเชี่ยวชาญให้ประโยชน์มากกว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบแสดงความสามารถก็ไม่ผิดนัก (Utman, 1997) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กตอนปลายจนถึงผู้ใหญ่ตอนต้น ต่อมาได้มีการเสนอว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แต่ละรูปแบบสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบย่อย ๆ ได้แก่ แบบมุ่งเน้นความสำเร็จ (Approach Goal) และแบบหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Avoidance Goal) (Atkinson, 1957) ทำให้การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์มีด้วยกัน 4 รูปแบบ หรืออาจเรียกว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 (Elliot & McGregor, 2001) ดังต่อไปนี้

1. แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal: MapG)
2. แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal: MavG)
3. แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal: PapG)
4. แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Performance-avoidance Goal: PavG)

ตารางที่ 1 การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Elliot และ McGregor (2001)

รูปแบบ	แบบความเชี่ยวชาญ	แบบแสดงความสามารถ
แบบมุ่งเน้นความสำเร็จ	แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG)	แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG)
แบบหลีกเลี่ยงความล้มเหลว	แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG)	แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (PavG)

จากแนวคิดและทฤษฎีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองให้เชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่ง ๆ

5. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal)

จากแนวคิดและทฤษฎีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองด้อยความเชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่ง ๆ

งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าบุคคลมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญในสภาพแวดล้อมการทำงานถึงร้อยละ 49 (Anseel et al., 2008) รองลงมาคือในสภาพแวดล้อมเชิงวิชาการร้อยละ 33 (Van Yperen, 2006) และในการกีฬาร้อยละ 15 (Van Yperen & Renkema, 2008) Baranik และคณะ (2010) ระบุว่า การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้มีทั้งองค์ประกอบของความเชี่ยวชาญแบบเหมาะสม (Adaptive mastery component) และองค์ประกอบของความเชี่ยวชาญแบบไม่เหมาะสม (Maladaptive mastery component) ทำให้บุคคลอาจพัฒนาความสามารถของตนเองให้ดียิ่งขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็อาจทำลายความสามารถของตนเองให้แย่ลงได้เช่นกัน Van Yperen และคณะ (2009) เสนอว่าหากบุคคลต้องการพัฒนาความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญอาจจะมีประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถเฉพาะด้านมากกว่าการพัฒนาความสามารถโดยรวม

6. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal)

จากแนวคิดและทฤษฎีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความสามารถของตนเองให้โดดเด่นหรือดีกว่าของบุคคลอื่น สำหรับการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้ แม้บุคคลจะใช้ความพยายามเป็นอย่างมากแล้ว ก็สามารถมองว่าตนเองมีความสามารถในระดับต่ำได้ หากบุคคลอื่นสามารถทำผลงานในระดับเดียวกันได้โดยใช้ความพยายามน้อยกว่า

Wolters (2004) พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถมีแนวโน้มที่จะผัดวันประกันพรุ่ง ซึ่งการผัดวันประกันพรุ่งเป็นพฤติกรรมเด่นของบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (คุณลักษณะการมีวงจรของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ) รวมถึงมีความวิตกกังวลในการสอบอีกด้วย (Middleton & Midgley, 1997; Wolters et al., 1996) อย่างไรก็ตาม Wolters (2003) กล่าวว่าความสัมพันธ์เชิงบวกนี้พบในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเท่านั้น ถึงกระนั้นการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้ก็ไม่ได้

ให้ผลลัพธ์เชิงลบเสมอไป Wolters (2004) อธิบายว่านักเรียนมัธยมต้นที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถและแบบความเชี่ยวชาญจะมีความตั้งใจและความเพียรพยายามในการเรียน นอกจากนี้งานวิจัยหลายฉบับยังพบผลลัพธ์เชิงบวก เช่น การมีสติรู้ชอบ การมีมีโนทัศน์แห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ครูเป็นผู้ประเมินผล (Roeser et al., 1996; Skaalvik, 1997) เนื่องจากการพยายามที่จะโดดเด่นหรือทำได้ดีกว่าผู้อื่นทำให้บุคคลระลึกชอบว่าตนเองกำลังทำอะไรหรือต้องการอะไร และทำให้ครูซึ่งเป็นผู้ประเมินผลเห็นในความเพียรพยายาม

7. การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Performance-avoidance Goal)

จากแนวคิดและทฤษฎีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถของตนเองให้บุคคลอื่นเห็น บุคคลมักกังวลถึงความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคตอีกด้วย

มาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ที่นักวิจัยนิยมใช้ในการศึกษา ได้แก่ (1) มาตรวัดรูปแบบการเรียนรู้เชิงปรับตัว (Patterns of Adaptive Learning Scales: PALS) ที่พัฒนาโดย Midgley และคณะ (2000) มาตรวัด PALS ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และแรงจูงใจกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1) วัตถุประสงค์การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ 2) วัตถุประสงค์ที่นักเรียนมีต่อเป้าหมายของครู 3) วัตถุประสงค์ที่นักเรียนมีต่อโครงสร้างเป้าหมาย (Goal Structures) ของห้องเรียน 4) วัตถุประสงค์และความเชื่อที่นักเรียนมีต่อความสำเร็จ และ 5) วัตถุประสงค์ที่นักเรียนมีต่อบิตามารดาและความเป็นอยู่ที่บ้าน เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ (2) และมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ (Achievement Goal Questionnaire: AGQ) ที่พัฒนาโดย Elliot และ McGregor (2001) ซึ่งหลายปีต่อมา Elliot และ Murayama (2008) ได้พัฒนาฉบับปรับปรุงขึ้นมา (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับเช่นเดิม มีจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ โดยเก็บข้อมูลกับนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 229 คน จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) มาตรวัดฉบับปรับปรุงนี้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับโมเดลการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) (Strunk, 2014)

บุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) และแบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (PavG) มักเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับผู้อื่น

กังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต รวมถึงตัดสินใจตนเองจากความผิดพลาดเพียงครั้งเดียว ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้เป็นหนึ่งในหลายคุณลักษณะของบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่าบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) และมีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถด้วยมักชื่นชมตนเองน้อยครั้งและมองว่าตนเองมีความสามารถในระดับต่ำ ในทางกลับกันบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) และแบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG) เป็นบุคคลที่กระทำสิ่งใดโดยมีแรงจูงใจในภายในเป็นที่ตั้ง จึงไม่เปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับผู้อื่น (Kumar & Jagacinski, 2006) ดังนั้นสรุปได้ว่าบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) และแบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ (PavG) จะมีคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสูง ในขณะที่บุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) และแบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG) จะมีคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถต่ำ (Kumar & Jagacinski, 2006) Kumar และ Jagacinski (2006) ได้ทดสอบทฤษฎีดังกล่าวด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเชิงชั้น (Hierarchical Regression Analysis) พวกเขาพบว่าสำหรับนักศึกษาเพศหญิง การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบความเชี่ยวชาญมีความสัมพันธ์เชิงลบ ($\beta = 0.46, p < .001$) ส่วนการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ($\beta = 0.52, p < .001$) และสำหรับนักศึกษาเพศชาย การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ (PavG) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ($\beta = 0.36, p < .01$)

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้นิยามการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบต่าง ๆ ของ Elliot และ McGregor (2001) และผู้วิจัยวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์โดยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ซึ่งพัฒนาโดย Elliot และ Murayama (2008) เนื่องจากมาตรวัดดังกล่าวมีความสอดคล้องกลมกลืนกับโมเดลการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบ 2 x 2 ของ Elliot และ McGregor (2001) และมีจำนวนข้อคำถามไม่เยอะจนเกินไป โดยผู้วิจัยจะเก็บคะแนนรูปแบบทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล และไม่ได้แบ่งว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากบุคคลหนึ่งไม่ได้มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบเดียวเสมอไป รวมถึงการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ทุกรูปแบบล้วนมีความเกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

8. การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย (Care Parenting Style)

Darling และ Steinberg (1993) ได้นิยามการรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาไว้ว่าเป็นเจตคติและพฤติกรรมของบิดามารดาที่แสดงออกต่อลูก รวมถึงเป็นบรรยากาศทางอารมณ์ (Emotional Climate) ของพฤติกรรมของบิดามารดาที่แสดงออกมา

Kordi และ Baharudin (2010) กล่าวว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา หมายถึง โครงสร้างทางจิตวิทยาที่แสดงให้เห็นถึงกลยุทธ์ที่บิดามารดาใช้ในการอบรมเลี้ยงดูลูกของตนเอง และหมายถึงทัศนคติและพฤติกรรมของบิดามารดาอีกด้วย ซึ่งทัศนคติและพฤติกรรมดังกล่าวอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพการณ์ทางจิตวิทยาของบิดามารดา คุณลักษณะของลูก หรือพฤติกรรมที่ลูกแสดงออก

แม้รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาจะแตกต่างกันไปตามแนวคิดและทฤษฎีของผู้วิจัย อย่างไรก็ตามงานวิจัยหลายฉบับชี้ให้เห็นว่าแนวคิดและทฤษฎีเหล่านั้นประกอบไปด้วย 2 องค์ประกอบที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ องค์ประกอบความรัก ความอบอุ่น ความห่วงใย หรือการตอบสนอง และองค์ประกอบการควบคุมหรือปกป้อง Parker และคณะ (1979) อธิบายว่าการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย หมายถึง บิดามารดาแสดงความรักและความอบอุ่นที่เพียงพอต่อลูก ยอมรับและไม่ปฏิเสธพฤติกรรมของลูก ให้การสนับสนุน รับฟังความคิดเห็นของลูก รวมถึงมีการตอบสนองต่อพฤติกรรมของลูก มีส่วนร่วมในกิจกรรมและชีวิตของลูก ไม่เพิกเฉยละเลย รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้มีความสัมพันธ์กับสุขภาวะทางจิตที่ดีของลูก ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไปจะอธิบายในหัวข้อถัดไป นอกจากนี้ Parker และคณะ (1979) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาออกเป็น 4 รูปแบบย่อย โดยยึดจาก 2 รูปแบบใหญ่ข้างต้น ดังต่อไปนี้

1. แบบแสดงความรักและควบคุม (Affectionate Constraint) หมายถึง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาแสดงความรักและความอบอุ่นต่อลูก ในขณะที่เดียวกันก็ควบคุมพฤติกรรมของลูก หรือปกป้องลูกมากเกินไป (มีองค์ประกอบความรักและความอบอุ่นและการควบคุมหรือปกป้องในระดับสูง)

2. แบบควบคุมแต่ไม่แสดงความรัก (Affectionless Control) หมายถึง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่แสดงความรักและความอบอุ่นต่อลูก และควบคุมพฤติกรรมของลูก หรือปกป้องลูกมากเกินไป (มีองค์ประกอบความรักและความอบอุ่นในระดับต่ำ และมีองค์ประกอบการควบคุมหรือปกป้องในระดับสูง)

3. แบบเหมาะสม (Optimal Parenting) หมายถึง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา แสดงความรักและความอบอุ่นต่อลูก ไม่ควบคุมพฤติกรรมของลูก หรือปกป้องลูกมากเกินไป ถือว่าเป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีความเหมาะสมมากที่สุด (มีองค์ประกอบความรักและความอบอุ่นในระดับสูง และมีองค์ประกอบการควบคุมหรือปกป้องในระดับต่ำ)

4. แบบละเลย (Neglectful Parenting) หมายถึง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา ไม่แสดงความรักและความอบอุ่นต่อลูก ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ควบคุมพฤติกรรมของลูก หรือปกป้องลูกมากเกินไป ถือเป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด (มีองค์ประกอบความรักและความอบอุ่นและการควบคุมหรือปกป้องในระดับต่ำ)

ตารางที่ 2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาตามแนวคิดและทฤษฎีของ Parker และคณะ (1979)

รูปแบบ	แบบปกป้องมากเกินไป		
		ระดับสูง	ระดับต่ำ
แบบห่วงใย	ระดับสูง	แบบแสดงความรัก และควบคุม	แบบเหมาะสม
	ระดับต่ำ	แบบควบคุม แต่ไม่แสดงความรัก	แบบละเลย

9. การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective Parenting Style)

Parker และคณะ (1979) อธิบายว่าการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป หมายถึง บิดามารดาควบคุมพฤติกรรมของลูก รุกล้ำสิทธิและเสรีภาพ ไม่ให้ลูกมีอิสระในชีวิตหรือตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง ปกป้องมากเกินไป รวมถึงมีการชี้นำและใช้คำสั่งอย่างเข้มงวด คาดหวังให้ลูกปฏิบัติตามโดยไม่ตั้งคำถาม แม้ว่าลูกจะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้วก็ตาม การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้มีความสัมพันธ์กับอารมณ์เชิงลบของลูก (Baumrind, 1971, 1991; Maccoby & Martin, 1983; Parker et al., 1979)

มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาได้รับการพัฒนาขึ้นหลายฉบับโดยนักวิจัยหลายท่าน เนื่องจากรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาถือเป็นตัวแปรสำคัญที่ได้รับความสนใจมากในฐานะตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทุกด้านของลูก อย่างไรก็ตามมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่นักวิจัยนิยมใช้ในการศึกษา ได้แก่ (1) มาตรวัดอำนาจของบิดามารดา (Parental Authority Questionnaire: PAQ) ที่พัฒนาโดย Buri (1991) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 30 ข้อ มาตรวัด PAQ แบ่งการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ แบบตามใจ (Permissive Parenting Style) แบบควบคุม (Authoritarian Parenting Style) และแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) (2) มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาซึ่งใช้อำนาจ (Authoritative Parenting Scale: APS) ที่พัฒนาโดย Steinberg และคณะ (1991) มาตรวัด APS วัดระดับของการใช้อำนาจของบิดามารดา ซึ่งประกอบไปด้วย 3 มิติ ได้แก่ มิติการยอมรับหรือความสัมพันธ์ (Acceptance or Involvement) มิติการควบคุมอย่างเด็ดขาด (Firm Control) และมิติการให้อิสระทางจิตใจ (Psychological Autonomy Granting) มีจำนวนข้อคำถาม 36 ข้อ (3) มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา (Parenting Style Inventory: PSI-I) ที่พัฒนาโดย Darling และ Steinberg (1993) มาตรวัด PSI-I ประกอบไปด้วย 3 มิติ ได้แก่ มิติการออกคำสั่ง (Demandingness) มิติการตอบสนองทางอารมณ์ (Emotional Responsiveness) และมิติการให้อิสระทางจิตใจ (4) มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาฉบับที่สอง (Parental style inventory II: PSI II) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 36 ข้อ (5) และมาตรวัดความผูกพันบิดามารดา (Parental Bonding Instrument: PBI) ที่พัฒนาโดย Parker และคณะ (1979) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 25 ข้อ (Abdul Gafoor & Kurukkan, 2014)

งานวิจัยหลายฉบับให้ผลการวิจัยที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไปมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Yaffe, 2019) นักวิจัยบางท่านศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดาและมารดาแยกกัน เช่น Want และ Kleitman (2006) พวกเขาศึกษาผู้เข้าร่วมการวิจัยวัยผู้ใหญ่ชาวออสเตรเลียและพบว่า การอบรมเลี้ยงดูของบิดาและมารดาแบบปกป้องมากเกินไปสูงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูของบิดาแบบห่วงใยสูงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ พวกเขาสรุปว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดาถือเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญในการทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ อย่างไรก็ตามนักวิจัยบางท่านศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาารวมกัน เช่น Sonnak และ Towell (2001) พวกเขาศึกษาผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เป็นนักศึกษาชาวอังกฤษและพบว่า การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป

สูงและการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยต่ำมีความสัมพันธ์กับระดับของความคิดว่าตนเอง ด้วยความสามารถที่เพิ่มขึ้น Li และคณะ (2014) ศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาและพบว่าสำหรับเพศหญิง การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไปสูงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถ และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยสูงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถ อย่างไรก็ตาม สำหรับเพศชายไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้เมื่อพวกเขาวิเคราะห์ทางสถิติโดยไม่แยกเพศของผู้เข้าร่วมการวิจัย ก็ให้ผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไปสูงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถ และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยสูงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถ

ผู้วิจัยใช้นิยามการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบต่าง ๆ ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Parker และคณะ (1979) และผู้วิจัยวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาโดยพัฒนาการวัดตามแนวคิดมาตรวัดความผูกพันบิดามารดา (Parental Bonding Instrument: PBI) ซึ่งพัฒนาโดย Parker และคณะ (1979) โดยผู้วิจัยจะเก็บคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาทั้ง 2 รูปแบบใหญ่ของผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล และไม่ได้แบ่งว่าบิดามารดาของผู้เข้าร่วมการวิจัยมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาอธิบายถึงความเกี่ยวข้องของระหว่างทั้ง 2 รูปแบบใหญ่กับความคิดว่าตนเองด้วยความสามารถ

10. การรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

งานวิจัยในประเทศไทยได้แปลคำว่า Self-esteem ไว้แตกต่างกัน เช่น “การเห็นคุณค่าในตนเอง” (คาลอส บุญสุภา และคณะ, 2564; ดวงกมล ทองอยู่, 2557; สุธินี ลิกะไชย, 2555) “ภาคภูมิใจในตนเอง” (สรณีย์ จันทร์ฉาย และคณะ, 2558) “การตระหนักรู้คุณค่าในตนเอง” (กันต์ ปันภู, 2560) เป็นต้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “การรับรู้คุณค่าในตนเอง”

James (1890) ได้นิยามการรับรู้คุณค่าในตนเองไว้ว่าเป็นการมองตนเองในเชิงบวก หรือการเคารพตนเอง ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลบรรลุซึ่งเป้าหมายสำคัญในชีวิต หรือประสบความสำเร็จเกินกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้

Rosenberg (1965) กล่าวว่า การรับรู้คุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินตนเองในเชิงบวก หากบุคคลมีการรับรู้คุณค่าในตนเองสูง บุคคลจะเคารพตนเองและคิดว่าตนเองมีคุณค่า Sedikides และ Gress (2003) ได้ให้ความหมายของการรับรู้คุณค่าในตนเองในลักษณะที่คล้ายคลึง

กัน พวกเขาถือว่า การรับรู้คุณค่าในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่าในตนเอง การเคารพตนเอง และความมั่นใจในตนเอง

มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองมีด้วยกันหลายฉบับ ได้แก่ (1) มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองของ Coopersmith (Coopersmith Self-Esteem Inventory: CSEI) ที่พัฒนาโดย Coopersmith (1967) มีจำนวนข้อคำถาม 50 ข้อ มาตรวัด CSEI วัดการรับรู้คุณค่าในตนเองโดยรวม ด้านสังคม ด้านครอบครัว และด้านวิชาการ ใช้ได้ทั้งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (2) มาตรวัดการรับรู้ตนเองสำหรับเด็ก (Self-Perception Profile for Children: SPPC) ที่พัฒนาโดย Harter (1982) มีจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ มาตรวัด SPPC วัดการรับรู้คุณค่าในตนเองด้านวิชาการ ด้านการยอมรับทางสังคม ด้านความสามารถทางกีฬา ด้านลักษณะทางกายภาพ และด้านพฤติกรรม อายุของเด็กที่ต่ำที่สุดที่สามารถทำมาตรวัดนี้ได้เท่ากับ 8 ขวบ (3) มาตรวัดมโนทัศน์แห่งตนเองเนสซี (Tennessee Self Concept Scale: TSCS) ที่พัฒนาโดย Fitts (1965) เป็นมาตรวัดแบบตัวเลือก ถูก-ผิด มีจำนวนข้อคำถาม 120 ข้อ มาตรวัด TSCS วัดการรับรู้คุณค่าในตนเองด้านอัตลักษณ์ ด้านพฤติกรรม ด้านความพึงพอใจในตนเอง ด้านกายภาพ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านบุคคล ด้านครอบครัว และด้านสังคม อย่างไรก็ตาม มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-esteem Scale: RSES) ที่พัฒนาโดย Rosenberg (1965) ถือเป็นมาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองโดยรวมที่ได้รับความนิยมมากที่สุด (Flynn, 2003) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ (Pinquart & Gerke, 2019)

คุณลักษณะของทั้งการรับรู้คุณค่าในตนเองและความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถถือว่าเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตสามารถทำให้ทั้งการรับรู้คุณค่าในตนเองและความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถพัฒนาเพิ่มมากขึ้นได้ (Matthews, 2001) Schubert และ Bowker (2019) พบว่าการรับรู้คุณค่าในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในระดับต่ำจะนำไปสู่คะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fabyani (2020) ที่พบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันระหว่างตัวแปรทั้งสองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการจัดการ และ Kamarzarrin และคณะ (2013) เองก็พบว่าการรับรู้คุณค่าในตนเองของแพทย์ในเมืองแรชต์ซิดี ประเทศอิหร่านมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

จากนิยามของการรับรู้คุณค่าในตนเองทั้งหลายข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการรับรู้คุณค่าในตนเอง หมายถึง การมอง หรือประเมินตนเองในเชิงบวก การรู้สึกว่ามีคุณค่า การเคารพตนเอง และการมีความมั่นใจในตนเอง โดยความรู้สึกเหล่านี้จะพัฒนาขึ้นเมื่อบุคคลสามารถบรรลุเป้าหมาย หรือสามารถประสบความสำเร็จเกินกว่าเป้าหมายสำคัญในชีวิตที่ตั้งไว้ได้ และผู้วิจัยวัดการรับรู้คุณค่า

ในตนเองโดยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดมาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-esteem Scale: RSES) ที่พัฒนาโดย Rosenberg (1965) เนื่องจากเป็นมาตรวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับสูง และมีจำนวนข้อคำถามไม่เยอะจนเกินไป

11. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)

Bandura (1986) ได้นิยามความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ว่าเป็นการประเมินความสามารถตนเองของบุคคล ว่าตนเองสามารถจัดการและกระทำบางสิ่งบางอย่างได้ แม้ว่า จะไม่มีทักษะที่จำเป็นต่อสิ่งนั้นหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นมาก่อนก็ตาม เพราะการรับรู้ความสามารถของตนเองไม่ได้เกี่ยวข้องกับทักษะหรือความสามารถที่บุคคลมี แต่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือประเมินตนเองของบุคคล

Lent และ Hackett (1987) อธิบายว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลในเรื่องการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ซึ่งการตัดสินใจดังกล่าวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคล

Luthans และคณะ (2007) ระบุว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของบุคคล เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้

มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถแบ่งได้เป็นมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองเฉพาะด้าน ได้แก่ (1) มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านจุดแข็ง (Strengths Self-Efficacy Scale: SSES) ที่พัฒนาโดย Tsai และคณะ (2014) มาตรวัด SSES วัดความมั่นใจของบุคคลในการประยุกต์ใช้จุดแข็งของตนเอง เช่น ความรู้ ทักษะ และความสามารถพิเศษในชีวิตประจำวัน มีจำนวนข้อคำถาม 34 ข้อ (2) มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านวิชาการ (Academic Milestones Self-efficacy Scale: AMSES) ที่พัฒนาโดย Lent และคณะ (1986) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 10 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 11 ข้อ และมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยรวมหรือหลายด้านรวมกัน ได้แก่ (1) มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองหลายมิติ (Multidimensional Scales of Perceived Self-Efficacy: MSPSE) ที่พัฒนาโดย Bandura (1990) มีจำนวนข้อคำถาม 57 ข้อ มาตรวัด MSPSE ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งหมด 9 ด้านของเด็กและวัยรุ่น นักวิจัยนิยมใช้มาตรวัดนี้ในการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองของวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิชาการ (Basili et al., 2020) (2) มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป (Generalized Self-Efficacy Scale: GSE) ที่พัฒนาโดย Schwarzer และ Jerusalem (1995) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ

การรับรู้ความสามารถของตนเองถือเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ถูกระบุว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ เช่นเดียวกับการรับรู้คุณค่าในตนเอง เนื่องจากบุคคลที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมั่นใจในความสามารถของตนเองและไม่ด้อยค่าความสามารถของตนเอง McDowell และคณะ (2015) พบว่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรในผู้เข้าร่วมการวิจัยวัยทำงานเท่ากับ -0.36 และ Mehta และคณะ (2020) ระบุว่าหากคะแนนของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ได้จากแบบวัดลดลง 1 คะแนน จะทำให้คะแนนของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถที่ได้จากแบบวัดเพิ่มขึ้นถึง 5.991 คะแนนเลยทีเดียว

จากนิยามของการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งหลายข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง การประเมินว่าตนเองสามารถตัดสินใจ จัดการ และกระทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ แม้ว่าตนเองจะไม่มีทักษะที่จำเป็นต่อสิ่งนั้นหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นมาก่อนก็ตาม ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก และผู้วิจัยวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป (Generalized Self-Efficacy Scale: GSE) ซึ่งพัฒนาโดย Schwarzer และ Jerusalem (1995) เนื่องจากเป็นมาตรวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับสูง และมีจำนวนข้อคำถามไม่เยอะจนเกินไป

12. ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism)

นักจิตวิทยาหลายท่าน เช่น Frost และคณะ (1990) Hewitt และ Flett (1991) Slaney และคณะ (2001) ได้นิยามความหมายของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบไว้คล้ายคลึงกัน นั่นคือ บุคลิกภาพของบุคคลที่มุ่งมั่นพยายามจะเป็นบุคคลที่ไร้ที่ติ ตั้งบรรทัดฐานสูงเกินกว่าความเป็นจริง และมีแนวโน้มที่จะประเมินหรือตำหนิตัวตนเกินพอดี

Akbar และ Javed (2021) กล่าวว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ หมายถึง คุณลักษณะโดยธรรมชาติของบุคคลที่พยายามจะสมบูรณ์แบบ มีการประเมินการกระทำของตนเองโดยยึดเกณฑ์ที่สูงมากจนเกินพอดี

เกตน์สิรี มหาศิริชวรัตน์ (2559) อธิบายว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ หมายถึง บุคลิกภาพของบุคคลที่แสวงหาความสมบูรณ์แบบ กลัวความล้มเหลวและการถูกประเมินจากผู้อื่น บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบนี้จะมีแรงจูงใจสูง พยายามอย่างหนักเพื่อที่จะประสบความสำเร็จดังเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีระเบียบวินัย เคร่งครัด และจริงจัง

ในอดีตลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบเคยถูกระบุว่าเป็นตัวแปรที่ไม่มีมิติย่อย (Silverman, 1999) จนกระทั่งช่วงต้นยุค 1990 เริ่มมีแนวคิดที่ว่าบุคลิกภาพนี้มีหลายมิติย่อย (Frost et al., 1990; Hewitt & Flett, 1991) งานวิจัยของ Hewitt และ Flett (1991) ชี้ให้เห็นว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบมีทั้งมิติที่ส่งผลกระทบต่อตัวบุคคลเองและมิติที่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น (Holden, 2020) นักจิตวิทยาจำนวนไม่น้อยได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับมิติของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบที่แตกต่างกัน หนึ่งในแนวคิดและทฤษฎีที่ได้รับความสนใจและถูกนำมาศึกษาบ่อยครั้งคือแนวคิดและทฤษฎีของ Smith และคณะ (2016) ที่ได้เสนอว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบประกอบด้วย 3 มิติย่อย ซึ่งในแต่ละมิติย่อยยังประกอบไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ อันมีผลกระทบต่อทั้งต่อตัวบุคคลเองและต่อผู้อื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hewitt และ Flett (1991) ที่กล่าวถึงข้างต้น

1. มิติการขาดความยืดหยุ่น (Rigid Perfectionism) คือ การแสวงหาความสมบูรณ์แบบในตนเอง คิดว่าการเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบเป็นเรื่องที่สำคัญมาก (Casale et al., 2020) ผู้กตาคคุณค่าของตนเองกับบรรทัดฐานที่ตนเองตั้งไว้ กล่าวคือหากบุคคลไม่สามารถบรรลุบรรทัดฐานที่ตนเองตั้งไว้ได้ ก็จะมองว่าตนเองไร้คุณค่า แต่กลับตั้งบรรทัดฐานไว้สูงเกินกว่าความเป็นจริงเสมอ บ่อยครั้งก็นำมาซึ่งความเครียดและความกดดัน (Brustein, 2013; DiBartolo et al., 2004) ซึ่งมิติการขาดความยืดหยุ่นประกอบไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 แง่มุมการยึดตนเองเป็นหลัก (Self-oriented Perfectionism)

1.2 แง่มุมความไม่แน่นอนของคุณค่าในตนเอง (Self-worth contingencies)

2. มิติการตำหนิตีเดียตนเอง (Self-critical Perfectionism) คือ การกังวลเกี่ยวกับผลลัพธ์ในเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นจากความผิดพลาดหรือความไม่สมบูรณ์แบบ และการเชื่อว่าผู้อื่นจ้องจะตัดสินเราตลอดเวลาและคาดหวังให้เราต้องสมบูรณ์แบบ (Dunkley et al., 2003) บุคคลจะตอบสนองต่อความผิดพลาดและความล้มเหลวในเชิงลบจนเกินพอดี กังขาในความสามารถหรือการกระทำของตนเอง กลัวการถูกปฏิเสธหรือการไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสังคม (Brustein, 2013) คิดว่าตนเองยังไม่สมบูรณ์แบบมากพอเสียที (Casale et al., 2020) ซึ่งมิติการตำหนิตีเดียตนเองประกอบไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 แง่มุมการกังวลเรื่องความผิดพลาด (Concern over Mistakes)

2.2 แง่มุมการกังขาในการกระทำของตนเอง (Doubts about Actions)

2.3 แง่มุมการวิจารณ์ตนเอง (Self-criticism)

2.4 แง่มุมการเชื่อว่าผู้อื่นคาดหวังในตัวเราสูง (Socially-prescribed Perfectionism)

3. มิติการหลงตนเอง (Narcissistic Perfectionism) คือ การคาดหวังให้ผู้อื่นต้องสมบูรณ์แบบ รู้สึกไม่สามารถทนได้และอาจลดทอนคุณค่าของผู้อื่น หากพบว่าผู้อื่นทำผิดพลาดหรือไม่สมบูรณ์แบบ รวมถึงคิดว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น และสมควรที่จะได้รับสิทธิพิเศษบางประการที่มากกว่าผู้อื่น (Casale et al., 2020) ซึ่งมีมิติการหลงตนเองประกอบไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.1 แง่มุมการยึดผู้อื่นเป็นหลัก (Other-oriented Perfectionism)

3.2 แง่มุมการชอบจับผิด (Hypercriticism)

3.3 แง่มุมการเชื่อว่าตนเองมีสิทธิพิเศษ (Entitlement)

3.4 แง่มุมการโอ้อวด (Grandiosity)

มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบมีด้วยกันหลายฉบับ ได้แก่ (1) มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบหลายมิติของ Frost (Frost Multidimensional Perfectionism Scale: FMPS) ที่พัฒนาโดย Frost และคณะ (1990) มีจำนวนข้อคำถาม 35 ข้อ มาตรวัด FMPS เหมาะสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป (2) มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบหลายมิติของ Hewitt (Hewitt Multidimensional Perfectionism Scale: HMPS) ที่พัฒนาโดย Hewitt และ Flett (1991) มีจำนวนข้อคำถาม 45 ข้อ (3) มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism Inventory: PI) ที่พัฒนาโดย Hill และคณะ (2004) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 8 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 59 ข้อ (4) มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้ง 3 มิติ (Big Three Perfectionism Scale: BTPS) ที่พัฒนาโดย Smith (2016) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 45 ข้อ (5) มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้ง 3 มิติฉบับย่อ (Big Three Perfectionism Scale–Short Form: BTPS-SF) ที่พัฒนาโดย Feher และคณะ (2019) เป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 16 ข้อ

ทั้งลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบและความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถล้วนเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีความสลับซับซ้อน อย่างไรก็ตามทั้งสองตัวแปรมีคุณลักษณะบางประการที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ การมีความต้องการที่จะเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบที่สุดหรือดีเลิศที่สุด ตั้งบรรทัดฐานสูง กลัวความล้มเหลว และรู้สึกอับอายหากทำสิ่งใดผิดพลาดแม้เพียงเล็กน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยหลายฉบับที่ระบุว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ

แบบมีความสัมพันธ์และสามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้ โดยเป็นตัวแปรทำนายที่สามารถทำนายได้มากที่สุดของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ และแพทยศาสตร์ (Henning et al., 1998) Cusack และคณะ (2013) พบว่าบุคคลที่มีคะแนนลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสูงจะมีคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสูงด้วยเช่นกัน

จากนิยามของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้งหลายข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ หมายถึง บุคลิกภาพหรือคุณลักษณะของบุคคลที่พยายามจะเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบและไร้ที่ติ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีระเบียบวินัย เคร่งครัด และจริงจังที่จะบรรลุเป้าหมายตามบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ที่ตนเองตั้งไว้ แต่มักตั้งบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ไว้สูงเกินกว่าความเป็นจริง รวมถึงมักประเมินหรือตำหนิตัวตนเกินพอดีหรือการกระทำของตนเองมากเกินไป เพราะกลัวความล้มเหลวและการถูกประเมินจากผู้อื่น และผู้วิจัยวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบโดยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดมาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้ง 3 มิติฉบับย่อ (Big Three Perfectionism Scale–Short Form: BTPS-SF) ซึ่งพัฒนาโดย Feher และคณะ (2019) เนื่องจากเป็นมาตรวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของแต่ละมิติสูง และมีจำนวนข้อคำถามไม่เยอะจนเกินไป โดยผู้วิจัยจะใช้คะแนนทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยไม่ได้แบ่งคะแนนแต่ละมิติ เนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาอธิบายถึงความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบในองค์รวมกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ และความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

Sakulku และ Alexander (2011) อธิบายว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ปัจจัยหลัก ๆ ได้แก่ ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เช่น สภาพแวดล้อมภายในครอบครัว พลวัตของครอบครัว หรือรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา แต่ละครอบครัวให้คุณค่าความสำเร็จแตกต่างกัน ดังนั้นแต่ละครอบครัวจึงมีอิทธิพลทำให้ลูกเรียนรู้ที่จะรับมือกับความล้มเหลวแตกต่างกัน (Sakulku & Alexander, 2011) และปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น ลักษณะบุคลิกภาพต่าง ๆ ที่มีผลต่อการรู้คิดของบุคคล งานวิจัยหลายฉบับจึงศึกษาความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในเชิงสหสัมพันธ์หรือเชิงสำรวจเพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งภายนอกและภายในตัวบุคคล นักวิจัยผู้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อย

ความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เช่น Yaffe (2020) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาและความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพศหญิง โดยมีการรับรู้คุณค่าในตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่าน Vergauwe และคณะ (2015) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่ การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ นอกจากนี้ Parkman (2016) ชี้ให้เห็นว่าการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ และการรับรู้คุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วน Cusack และคณะ (2013) ได้ศึกษาว่าเพศสภาพ การรับรู้คุณค่าในตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบเกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถหรือไม่ สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาตัวแปรความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถนั้น ผู้วิจัยพบเพียงงานวิจัยของอมร ไชยแสน (2559) งานวิจัยดังกล่าวเป็นงานวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศไทยจำนวน 464 คน ออมร ไชยแสน พบว่าองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไปของบิดามารดามีอิทธิพลทางตรงต่อความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .17 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนการรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบไม่ส่งอิทธิพลต่อความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ และอมร ไชยแสนได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไปไว้ว่าอาจวิจัยในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ รวมถึงอาจเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ นั่นคือกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี เนื่องจากผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความยากลำบากและปัญหาสุขภาพจิตที่อาจเกิดขึ้นได้ในการปรับตัวเข้าสู่ผู้ใหญ่วัยเริ่ม โดยผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีผู้กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ซึ่งมีอัตราการแข่งขันสูง และมีจำนวนการรับเข้าศึกษาที่จำกัด ส่งผลให้ต้องพยายามและใช้ความรู้ความสามารถเป็นอย่างสูง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (อ้างอิงข้อมูลจาก QS World University Rankings ปี พ.ศ.2565) โดยผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์ QS World University Rankings ขององค์กรทางการศึกษา Quacquarelli Symonds (QS) จากประเทศอังกฤษ เนื่องจากเป็นเกณฑ์การจัดลำดับมหาวิทยาลัยที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นหนึ่งในเกณฑ์การจัดลำดับมหาวิทยาลัยที่ได้รับความนิยมมาก รวมถึงผู้วิจัยเพิ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่ เพศสภาพและการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ ซึ่งจะทำให้การศึกษาวิจัยปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสมบูรณ์

ยิ่งขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มความตระหนักรู้เกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของบุคคลในสังคม เพื่อให้ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นแนวทางอันเป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป และเพื่อเพิ่มองค์ความรู้เชิงวิชาการเกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในประชากรไทยให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานการวิจัย

เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ สามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้

ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) ศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยใช้มาตรวัดในการเก็บข้อมูล

1. ตัวแปรที่ศึกษา

1.1 ตัวแปรทำนาย คือ (1) เพศสภาพ (Gender) (2) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal) (3) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal) (4) การตั้งเป้าหมายเชิง

สัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal) (5) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Performance-avoidance Goal) (6) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย (Care Parenting Style) (7) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective Parenting Style) (8) การรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-esteem) (9) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) (10) ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism)

1.2 ตัวแปรเกณฑ์ คือ ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter phenomenon)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 มาตรฐานการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์

3.2 มาตรฐานรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา

3.3 มาตรฐานการรับรู้คุณค่าในตนเอง

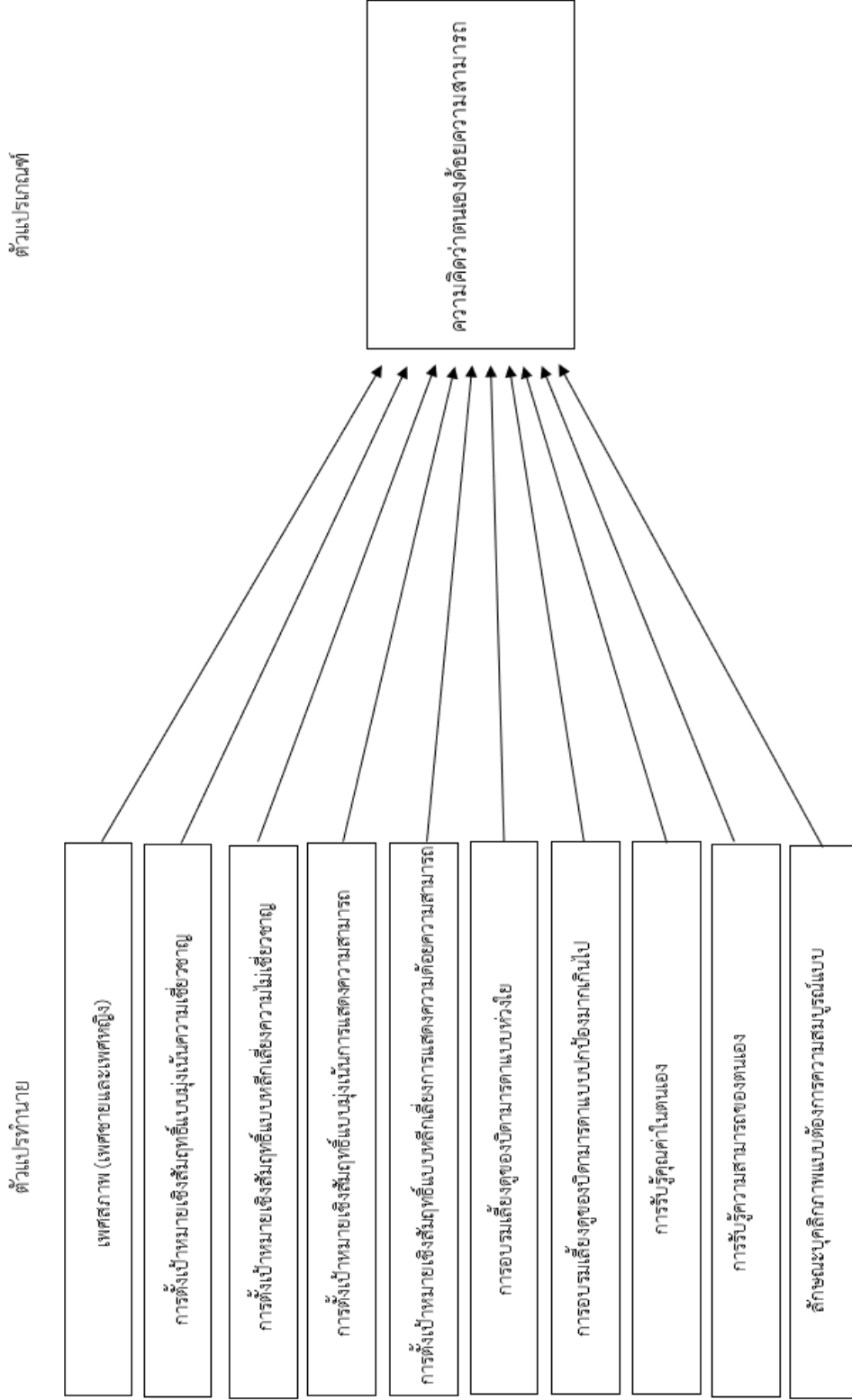
3.4 มาตรฐานการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3.5 มาตรฐานลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ

3.6 มาตรฐานความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีกรอบแนวคิดโมเดลในการวิจัยดังภาพที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ หมายถึง ภาวะที่ทำให้บุคคลคิดว่าตนเองนั้นด้อยประสิทธิภาพหรือด้อยความสามารถ ไม่คู่ควรกับความสำเร็จที่ได้รับมา เนื่องจากคิดว่าความสำเร็จนั้นเกิดจากปัจจัยภายนอกที่ไม่ใช่จากความสามารถของตนเอง เช่น โชค หรือความผิดพลาดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงกลัวว่าจะถูกผู้อื่นค้นพบว่าตนเองเป็นคนหลอกลวง ถึงแม้ว่าตนเองจะมีหลักฐานเชิงประจักษ์ว่ามีประสิทธิภาพหรือมีความสามารถอย่างแท้จริงก็ตาม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตามแนวคิดมาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance (Clance Imposter Phenomenon Scale: CIPS) ที่พัฒนาโดย Clance (1985) คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งหมดบ่งชี้ถึงระดับสูงของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับสูง

เพศสภาพ หมายถึง อัตลักษณ์ คุณลักษณะความเป็นหญิงหรือชาย พฤติกรรม และบทบาททางสังคมของบุคคลที่อยู่ภายใต้กรอบของโครงสร้างและบรรทัดฐานทางสังคม โดยความหมายของเพศสภาพอาจเปลี่ยนแปลงไปตามโครงสร้างทางสังคมของสังคมนั้น ๆ ซึ่งเพศสภาพไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับเพศสรีระหรือเพศทางชีววิทยา ปัจจุบันเพศสภาพมีความหลากหลาย เช่น เลสเบียน (Lesbian) เกย์ (Gay) ไบเซ็กชวล (Bisexual) ทรานส์เจนเดอร์ (Transgender) เควีย์ร์ (Queer) อินเทอร์เซ็ก (Intersex) เอเซ็กชวล (Asexual) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกระบุในแบบสอบถามว่าตนเองมีเพศสภาพใด ระหว่าง**เพศสภาพชาย**และ**เพศสภาพหญิง**

การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองให้เชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่ง ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ที่พัฒนาโดย Elliot และ Murayama (2008) คะแนนรวมที่ได้รูปแบบนี้สูงหมายถึงการมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญในระดับสูง

การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองด้อยความเชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่ง ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ที่พัฒนาโดย Elliot และ Murayama (2008) คะแนนรวมที่ได้จากรูปแบบนี้สูง (ข้อ 1, 3, 7) หมายถึง การมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญในระดับสูง

การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความสามารถของตนเองให้โดดเด่นหรือดีกว่าของบุคคลอื่น สำหรับการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนี้ แม้บุคคลจะใช้ความพยายามเป็นอย่างหนักแล้ว ก็สามารถมองว่าตนเองมีความสามารถในระดับต่ำได้ หากบุคคลอื่นสามารถทำผลงานในระดับเดียวกันได้โดยใช้ความพยายามน้อยกว่า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ที่พัฒนาโดย Elliot และ Murayama (2008) คะแนนรวมที่ได้จากรูปแบบนี้สูง (ข้อ 5, 9, 11) หมายถึง การมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถในระดับสูง

การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ หมายถึง รูปแบบการตั้งเป้าหมายของบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถของตนเองให้บุคคลอื่นเห็น บุคคลมักกังวลถึงความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคตอีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ที่พัฒนาโดย Elliot และ Murayama (2008) คะแนนรวมที่ได้จากรูปแบบนี้สูง (ข้อ 2, 4, 8) หมายถึง การมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถในระดับสูง

การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย หมายถึง บิดามารดาแสดงความรักและความอบอุ่นที่เพียงพอต่อลูก ยอมรับและไม่ปฏิเสธพฤติกรรมของลูก ให้การสนับสนุน รับฟังความคิดเห็นของลูก รวมถึงมีการตอบสนองต่อพฤติกรรมของลูก มีส่วนร่วมในกิจกรรมและชีวิตของลูก ไม่เพิกเฉยละเลย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาตามแนวคิดมาตรวัดความผูกพันบิดามารดา (Parental Bonding Instrument: PBI) ที่พัฒนาโดย Parker และคณะ (1979) คะแนนที่ได้จากรูปแบบนี้สูง (ข้อ 1-2, 4-6, 11-12, 14, 16-18, 24) หมายถึง บิดามารดามีการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใยในระดับสูง

การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป หมายถึง บิดามารดาควบคุมพฤติกรรมของลูก รุกล้ำสิทธิและเสรีภาพ ไม่ให้ลูกมีอิสระในชีวิตหรือตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง ปกป้องมากเกินไป รวมถึงมีการชี้แนะและใช้คำสั่งอย่างเข้มงวด คาดหวังให้ลูกปฏิบัติตามโดยไม่ตั้งคำถาม แม้ว่าลูกจะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้วก็ตาม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาตามแนวคิด มาตราวัดความผูกพันบิดามารดา (Parental Bonding Instrument: PBI) ที่พัฒนาโดย Parker และคณะ (1979) คะแนนที่ได้จากรูปแบบนี้สูง (ข้อ 3, 7-10, 13, 15, 19-23, 25) หมายถึงบิดามารดามีการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไปในระดับสูง

การรับรู้คุณค่าในตนเอง หมายถึง การมอง หรือประเมินตนเองในเชิงบวก การรู้สึกว่าคุณค่า มีคุณค่า การเคารพตนเอง และการมีความมั่นใจในตนเอง โดยความรู้สึกเหล่านี้จะพัฒนาขึ้นเมื่อ บุคคลสามารถบรรลุเป้าหมาย หรือประสบความสำเร็จเกินกว่าเป้าหมายสำคัญในชีวิตที่ตั้งไว้ได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองตามแนวคิดมาตราวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-esteem Scale: RSES) ที่พัฒนาโดย Rosenberg (1965) คะแนนรวมที่ได้จากมาตราวัดทั้งหมดที่สูงสุดหมายถึงการมีการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับสูง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง การประเมินว่าตนเองสามารถตัดสินใจ จัดการ และกระทำให้บางสิ่งบางอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ แม้ว่าตนเองจะไม่มีทักษะที่จำเป็นต่อสิ่งนั้นหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นมาก่อนก็ตาม ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดมาตราวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป (Generalized Self-Efficacy Scale: GSE) ที่พัฒนาโดย Schwarzer และ Jerusalem (1995) คะแนนรวมที่ได้จากมาตราวัดทั้งหมดที่สูงสุดหมายถึงการมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง

ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ หมายถึง บุคลิกภาพหรือคุณลักษณะของบุคคลที่พยายามจะเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบและไร้ที่ติ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีระเบียบวินัย เคร่งครัด และจริงจังที่จะบรรลุเป้าหมายตามบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ที่ตนเองตั้งไว้ แต่มักตั้งบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ไว้สูงเกินกว่าความเป็นจริง รวมถึงมักประเมินหรือตำหนิตัวตนเกินพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเองมากเกินไปจนความพอดี เพราะกลัวความล้มเหลวและการถูกประเมินจากผู้อื่น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดมาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้ง 3 มิติฉบับย่อ (Big Three Perfectionism Scale–Short Form: BTPS-SF) ที่พัฒนาโดย Feher และคณะ (2019) คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งฉบับที่สูงหมายถึงการมีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบในระดับสูง

นักศึกษาระดับปริญญาตรี หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (อ้างอิงข้อมูลจาก QS World University Rankings ปี พ.ศ.2565) ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. บุคคลในสังคมทราบ เข้าใจ และตระหนักถึงปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ ส่วนปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ เพศสภาพ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป

2. องค์กรทางศึกษาหรือองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการเตรียมการให้บริการทางสุขภาพจิตและความช่วยเหลือเพื่อตอบสนองนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ประสบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ และนักวิจัยที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสามารถนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับลดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถหรือป้องกันไม่ให้เกิดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ นอกจากนี้ยังอาจพัฒนามาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสำหรับเด็กและวัยรุ่นเพื่อการคัดกรองตั้งแต่เนิ่น ๆ

3. วงการวิชาการของประเทศไทยมีองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพิ่มมากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่ เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ รวมถึงทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยปัจจัยที่สัมพันธ์ดังกล่าว โดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้ การศึกษาค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ และการสรุปและอภิปรายผลข้อมูลตามลำดับ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (อ้างอิงข้อมูลจาก QS World University Rankings ปี พ.ศ.2565) ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่งานวิจัยโดยวิธีสุ่มที่ไม่คำนึงถึงความเป็นในการสุ่ม (Non-Probability Sampling) ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้มาทั้งสิ้นจำนวน 309 คน แบ่งเป็นเพศสภาพหญิง 183 คน เพศสภาพชาย 126 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 9 บทที่ 3

เกณฑ์คัดเข้า

1. เป็นผู้ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
2. เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (อ้างอิงข้อมูลจาก QS World University Rankings ปี พ.ศ.2565) ทุกชั้นปี
3. เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี
4. เป็นผู้ที่มีเพศสภาพเป็นเพศสภาพชายหรือเพศสภาพหญิง
5. เป็นผู้ที่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบแบบสอบถามการวิจัยผ่านช่องทางออนไลน์ได้
6. เป็นผู้ที่ไม่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่าเป็นโรคทางจิตเวช เช่น โรคซึมเศร้า โรคอารมณ์สองขั้ว โรควิตกกังวล ฯลฯ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้รายงานข้อมูลของตนเอง

เกณฑ์คัดออก

1. เป็นผู้ที่ตอบแบบสอบถามการวิจัยไม่ครบถ้วน

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Hair และคณะ (Hair et al., 2010) ที่ระบุว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเท่ากับ 10-20 เท่าของจำนวนตัวแปรทำนายในกรอบแนวคิดการวิจัย สำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรทำนายจำนวน 10 ตัวแปร ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมจึงเท่ากับ 200 คน ($10 \times 20 = 200$)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน **ไม่ต่ำกว่า 200 คน** สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคำนึงถึงสิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเป็นสำคัญ โดยผู้วิจัยได้ใส่คำชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับของการวิจัย ลักษณะของแบบสอบถาม และการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างให้กลุ่มตัวอย่างอ่านทำความเข้าใจ เพื่อตัดสินใจว่ากลุ่มตัวอย่างยังต้องการเข้าร่วมการวิจัยหรือไม่ หากยินยอมเข้าร่วมการวิจัย กลุ่มตัวอย่างสามารถแสดงความยินยอมโดยเช็คเครื่องหมายในช่องสี่เหลี่ยม และเริ่มทำแบบสอบถามได้ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างสามารถยุติการเข้าร่วมการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามที่ต้องการ โดยไม่จำเป็นต้องชี้แจงเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ และข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับไปก่อนหน้าจะไม่ถูกบันทึกไว้แต่อย่างใด ส่วนข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ ผลการวิจัยจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างท่านใดเป็นการเจาะจง เป็นเพียงการนำเสนอข้อมูลในภาพรวมเท่านั้น และข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างจะถูกทำลายทิ้งทันที ภายหลังจากการวิจัยเสร็จสิ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามแนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ประกอบไปด้วย 7 ส่วนด้วยกัน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา ชื่อสถานศึกษา และประวัติการได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคทางจิตเวช

ส่วนที่ 2 มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตามแนวคิดมาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Clance (Clance Imposter Phenomenon Scale: CIPS) ที่พัฒนาโดย Clance (Clance, 1985) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 63 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด มาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .919

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 19 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น “คนอื่นคิดว่าฉันเป็นคนเก่ง ทั้งที่จริง ๆ แล้วฉันไม่เก่งเลย” “บางครั้ง ฉันรู้สึกว่าคุณสำเร็จได้เพราะโชคช่วย” มาตรวัดมีเพียงข้อคำถามเชิงบวก มีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับมาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ คะแนนรวมสูงสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 95 คะแนน และคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 19 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งฉบับแปรผันตรงกับระดับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ กล่าวคือคะแนนรวมที่สูงหมายถึงการมีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับที่สูง โดยอ้างอิงเกณฑ์ในแบ่งระดับความรุนแรงของ Clance (1985) ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับความรุนแรงของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ตามเกณฑ์ของ Clance (1985)

คะแนนรวม	ระดับความรุนแรง
เท่ากับหรือน้อยกว่า 40	เล็กน้อย
ตั้งแต่ 41 - 60	ปานกลาง
ตั้งแต่ 61 - 80	ค่อนข้างรุนแรง
มากกว่า 80 ขึ้นไป	รุนแรง

ส่วนที่ 3 **มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ** ผู้วิจัยใช้มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบทั้ง 3 มิติฉบับย่อ (Big Three Perfectionism Scale-Short Form: BTPS-SF) ที่พัฒนาโดย Feher และคณะ (Feher et al., 2020) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 63 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด มาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .882

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 16 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น “ฉันต้องการเป็นคนเพอร์เฟค” “ฉันจะกลัวมาก หากทำอะไรผิดพลาด” “ฉันรู้ตัวดี ว่าฉันเป็นคนเพอร์เฟค” มาตรวัดมีเพียงข้อคำถามเชิงบวก มีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับมาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ คะแนนรวมสูงสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 80 คะแนน และคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 16 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งฉบับแปรผันตรงกับระดับลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ กล่าวคือคะแนนรวมที่สูงหมายถึงการมีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบในระดับที่สูง

ส่วนที่ 4 **มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเอง** ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองตามแนวคิดมาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg Self-esteem Scale: RSES)

ที่พัฒนาโดย Rosenberg (Rosenberg, 1965) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 63 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด มาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ .897

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเองประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น “โดยรวมแล้ว ฉันพอใจในตัวเอง” “บางครั้ง ฉันรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองไร้ค่า” มาตรวัดมีทั้งข้อคำถามเชิงบวก 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 3, 4, 7, 10 และข้อคำถามเชิงลบ 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 5, 6, 8, 9 มีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับมาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเอง คะแนนรวมสูงสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 50 คะแนน และคะแนนรวมต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 10 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งฉบับแปรผันตรงกับระดับการรับรู้คุณค่าในตนเอง กล่าวคือ คะแนนรวมที่สูงหมายถึงการมีการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับที่สูง โดยอ้างอิงเกณฑ์ในการแบ่งระดับสูง-ต่ำ ของ Rosenberg (1965) ที่ระบุว่าจุดตัด (Cut-off scores) แสดงระดับสูง-ต่ำของคะแนนการรับรู้คุณค่าในตนเองเท่ากับ ตั้งแต่ 26 ขึ้นไป (≥ 26) และต่ำกว่า 15 (< 15) ตามลำดับ ส่วนคะแนนตั้งแต่ 15 - 25 อยู่ในระดับปกติ (เมื่อคะแนนเต็มของมาตรวัดเท่ากับ 30 คะแนน) สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คะแนนเต็มของมาตรวัดเท่ากับ 50 คะแนน จุดตัดแสดงระดับสูง-ต่ำจึงเป็น ตั้งแต่ 43 ขึ้นไป (≥ 43) และต่ำกว่า 25 (< 25) ตามลำดับ ส่วนคะแนนตั้งแต่ 25 - 42 อยู่ในระดับปกติ ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ระดับของการรับรู้คุณค่าในตนเอง ตามเกณฑ์ของ Rosenberg (1965)

คะแนนรวม	ระดับ
ตั้งแต่ 43 ขึ้นไป	สูง
ตั้งแต่ 25 - 42	ปกติ
ต่ำกว่า 25	ต่ำ

ส่วนที่ 5 **มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง** ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป (Generalized Self-Efficacy Scale: GSE) ที่พัฒนาโดย Schwarzer และ Jerusalem (Schwarzer & Jerusalem, 1995) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 63 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด มาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งหมดเท่ากับ .888

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น “ถ้าฉันพยายามมากพอ ฉันจะสามารถแก้ปัญหายาก ๆ ได้เสมอ” “ถึงจะถูกขัดขวาง แต่ฉันก็สามารถหาหนทางให้ได้มาในสิ่งที่ฉันต้องการได้” มาตรวัดมีเพียงข้อคำถามเชิงบวก มีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนรวมสูงสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 50 คะแนน และคะแนนรวมต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 10 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนรวมที่ได้จากมาตรวัดทั้งฉบับแปรผันตรงกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง กล่าวคือคะแนนรวมที่สูงหมายถึงการมีกรรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่สูง

ส่วนที่ 6 มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาตามแนวคิดมาตรวัดความผูกพันบิดามารดา (Parental Bonding Instrument: PBI) ที่พัฒนาโดย Parker และคณะ (Parker et al., 1979) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 63 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด องค์กรประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใยและแบบปกป้องมากเกินไป มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .927 และ .884 ตามลำดับ

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ แบ่งออกเป็นองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใย 12 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถามองค์ประกอบการเลี้ยงดูแบบห่วงใย เช่น “พ่อแม่พูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นและห่วงใย” “พ่อแม่ยิ้มให้ฉันบ่อย ๆ” และองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป 13 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถามองค์ประกอบการเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป เช่น “พ่อแม่ชอบทำเหมือนฉันเป็นเด็ก” “พ่อแม่คอยควบคุมฉันไปหมดทุกเรื่อง” ในแต่ละองค์ประกอบมีทั้งข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ มาตรวัดมีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใย มีหลักการคำนวณคะแนน ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 หลักการคำนวณคะแนนขององค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย

ข้อคำถาม	คำตอบ	คะแนน
1, 5, 6, 11, 12, 17	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	5
	ค่อนข้างเห็นด้วย (4)	4
	ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3)	3
	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2)	2
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	1
2, 4, 14, 16, 18, 24	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	1
	ค่อนข้างเห็นด้วย (4)	2
	ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3)	3
	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2)	4
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	5

โดยคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ขององค์ประกอบนี้เท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 12 คะแนน

สำหรับองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป มีหลักการคำนวณคะแนน ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 หลักการคำนวณคะแนนขององค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป

ข้อคำถาม	คำตอบ	คะแนน
8, 9, 10, 13, 19, 20, 23	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	5
	ค่อนข้างเห็นด้วย (4)	4
	ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3)	3
	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2)	2
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	1
3, 7, 15, 21, 22, 25	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	1
	ค่อนข้างเห็นด้วย (4)	2
	ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3)	3
	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2)	4
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	5

โดยคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ขององค์ประกอบนี้เท่ากับ 65 คะแนน และคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 13 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนที่ได้จากแต่ละองค์ประกอบแปรผันตรงกับระดับของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีองค์ประกอบนั้น ๆ เช่น การได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใยสูงและได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไปต่ำ หมายถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามี

องค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบห่วงใยในระดับสูงและองค์ประกอบการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไปในระดับต่ำ โดยอ้างอิงเกณฑ์ในการแบ่งระดับสูง-ต่ำ ของ Parker และคณะ (1979) ที่ระบุว่าจุดตัด (Cut-off scores) แสดงระดับสูง-ต่ำ ของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยและแบบปกป้องมากเกินไป เท่ากับ 25.50 และ 13 คะแนน ตามลำดับ (เมื่อคะแนนเต็มของมาตรวัดทั้งสองรูปแบบเท่ากับ 36 และ 39 คะแนน ตามลำดับ) สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คะแนนเต็มของมาตรวัดทั้งสองรูปแบบเท่ากับ 60 และ 65 คะแนน ตามลำดับ จุดตัดแสดงระดับสูง-ต่ำจึงเป็น 42.50 และ 21.67 คะแนน ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ระดับสูง-ต่ำของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาทั้งสองรูปแบบ ตามเกณฑ์ของ Parker และคณะ (1979)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	คะแนนรวม	ระดับ
แบบห่วงใย (Care)	สูงกว่า 42.50	สูง
	ต่ำกว่า 42.50	ต่ำ
แบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective)	สูงกว่า 21.67	สูง
	ต่ำกว่า 21.67	ต่ำ

ส่วนที่ 7 **มาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์** ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ตามแนวคิดมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ฉบับปรับปรุง (Achievement Goal Questionnaire-Revised: AGQ-R) ที่พัฒนาโดย Elliot และ Murayama (Elliot & Murayama, 2008) โดยภายหลังจากที่ผู้วิจัยพัฒนามาตรเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้นำมาตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลนำร่อง (pilot) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 88 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัด การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ หลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ มุ่งเน้นการแสดงความสามารถ และหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .724 .745 .801 และ .794 ตามลำดับ

ลักษณะของมาตรวัด

มาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ แบ่งออกเป็นองค์ประกอบแบบความเชี่ยวชาญ 6 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถามในรูปแบบนี้ เช่น “ฉันต้องเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้” “ฉันจะไม่ยอมให้ตัวเอง “ไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่เรียน” และแบบการแสดงความสามารถ 6 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถามในรูปแบบนี้ เช่น “ฉันมุ่งมั่นที่จะเรียนให้เก่งกว่านักศึกษาคนอื่น” “ฉันไม่ปล่อยให้ตัวเอง ได้คะแนนต่ำกว่านักศึกษาคนอื่น” มาตรวัดมีเพียงข้อคำถามเชิงบวก มีลักษณะเป็นมาตรวัดรายงานตนเอง เป็นข้อความให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม หรือประสบการณ์ของตนเองมากน้อยเท่าใด เป็นมาตรวัดแบบประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (2) ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) ค่อนข้างเห็นด้วย (4) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

หลักการคำนวณคะแนนของมาตรวัด

สำหรับมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ สามารถแบ่งออกเป็นรูปแบบต่าง ๆ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบต่าง ๆ จำแนกตามข้อคำถาม

ข้อคำถาม	รูปแบบ
1, 3, 7	แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ
5, 9, 11	แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ
2, 4, 8	แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ
6, 10, 12	แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ

คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ในแต่ละรูปแบบเท่ากับ 15 คะแนน และคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 3 คะแนน

หลักการแปลผลของมาตรวัด

คะแนนรวมที่ได้จากแต่ละรูปแบบแปรผันตรงกับระดับของการมีเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์รูปแบบนั้น ๆ เช่น การได้คะแนนแบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญสูงและแบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถต่ำ หมายถึงมีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญในระดับสูงและแบบมุ่งเน้นแสดงความสามารถในระดับต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 309 คน โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามออนไลน์อันประกอบไปด้วยคำชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง วิธีการตอบแบบสอบถาม สำหรับให้กลุ่มตัวอย่างอ่านทำความเข้าใจโดยละเอียดเพื่อทำความเข้าใจในข้อชี้แจงเป็นการแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และมาตรวัดต่าง ๆ ที่กล่าวไปข้างต้น
2. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามดังกล่าวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ อินสตาแกรม ไปให้ผู้รู้จักที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยที่กำหนด หรือมีความเกี่ยวข้องกับนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยที่กำหนด เช่น เป็นอาจารย์ เป็นผู้ปกครอง และขอความกรุณาส่งต่อให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ต่อไป และผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปทางอีเมลของส่วนงานองค์การบริหารนิสิตหรือสโมสรนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่กำหนดเพื่อขอความกรุณาช่วยประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษา รวมถึงติดต่อไปยังนักศึกษาที่เป็นอินฟลูเอนเซอร์ด้านการเรียน (Studygrammers) ที่มีผู้ติดตามตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป จำนวน 25 คน เพื่อขอความกรุณาช่วยประชาสัมพันธ์อีกช่องทางหนึ่ง
4. ในการตอบแบบสอบถาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถตอบแบบสอบถามได้ด้วยตนเองใช้เวลาประมาณ 15-20 นาทีในการตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั้งหมดของผู้เข้าร่วมการวิจัยจะถูกเก็บเป็นความลับ หากผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดประสงค์ที่จะยกเลิกการเข้าร่วมการวิจัย สามารถหยุดตอบแบบสอบถามได้ทันที และข้อมูลทั้งหมดที่ได้ระบุไปจะไม่ถูกบันทึกไว้แต่อย่างใด ส่วนผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดที่รู้สึกว่าคุณเองเกิดภาวะเครียดหรือได้รับผลกระทบทางจิตใจภายหลังจากการตอบ

แบบสอบถามเสร็จสิ้น สามารถติดต่อผู้วิจัยเพื่อขอรับข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าถึงความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักจิตวิทยาการศึกษา จิตแพทย์ สายด่วนสุขภาพจิต เป็นต้น

5. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากแบบสอบถาม และนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์เพื่อสรุปและอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่ เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบด้วยการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวแปรดังกล่าวและเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดตามแนวคิดและทฤษฎีของมาตรวัดตัวแปรนั้น ๆ และนำมาตรวัดทั้งหมดไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้องของภาษา รวมถึงความสามารถในการวัดตัวแปรดังกล่าว จากนั้นผู้วิจัยนำมาตรวัดไปทดสอบความเข้าใจของภาษากับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 3 คน เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว จึงเก็บข้อมูลนำร่องกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะตรงตามกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 88 คน (สำหรับมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์) และจำนวน 63 คน (สำหรับมาตรวัดที่เหลือ) จากนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัด โดยคำนวณหาความสอดคล้องภายในด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients)

3. ภายหลังจากตรวจสอบมาตรวัดแล้ว ผู้วิจัยจึงส่งมาตรวัดผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ อินสตาแกรม ไปให้ผู้รู้จักที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี และขอความกรุณาส่งต่อให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีคนอื่น ๆ ต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยยังส่งแบบสอบถามไปทางอีเมลของส่วนงานองค์การบริหารนิสิตหรือสโมสรนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่กำหนด เพื่อขอความกรุณาช่วยประชาสัมพันธ์ รวมถึงติดต่อไปยังนักศึกษาที่เป็นอินฟลูเอนเซอร์ด้านการเรียน (Studygrammers) ที่มีผู้ติดตามตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป จำนวน 25 คน เพื่อขอความกรุณาช่วยประชาสัมพันธ์อีกช่องทางหนึ่ง โดยนักศึกษาท่านใดที่สนใจสามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ด้วยความสมัครใจ โดยการสแกน QR Code

หรือเข้า URL ที่ระบุไว้ และเช็คเครื่องหมายในช่องสี่เหลี่ยมก่อนเริ่มทำแบบสอบถาม เพื่อแสดงความยินยอม

4. เมื่อมีผู้เข้าร่วมการวิจัยถึงจำนวนขั้นต่ำที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูลที่ได้จากมาตรวัดทั้งหมดนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ หากมีข้อมูลสูญหายหรือข้อมูลไม่ครบถ้วน ผู้วิจัยจะพิจารณาตัดข้อมูลบางส่วนออกหรือคัดข้อมูลของผู้เข้าร่วมการวิจัยคนดังกล่าวออกทั้งหมด

5. ผู้วิจัยสรุปผลและอภิปรายข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อมีผู้เข้าร่วมการวิจัยถึงจำนวนขั้นต่ำที่ผู้วิจัยกำหนด ผู้วิจัยนำข้อมูลที่สมบูรณ์ครบถ้วนทั้งหมด มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS (Statistical Package for Social Sciences) เวอร์ชัน 29 ในการคำนวณและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่ออธิบายข้อมูลเชิงประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา และชื่อสถานศึกษา รวมถึงใช้ในการอธิบายคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม

2. การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficients) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าทุกตัวแปร (Simultaneous Multiple Regression Analysis) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายและตัวแปรเกณฑ์ อิทธิพลของตัวแปรทำนายที่มีต่อตัวแปรเกณฑ์ และความสามารถในการร่วมกันทำนายตัวแปรเกณฑ์ โดยมีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ จำนวน 6 ข้อ ได้แก่

(1) ข้อมูลต้องมีมาตรวัดแบบอันตรภาค (Interval Scale) ขึ้นไป

(2) ค่าความคลาดเคลื่อน (Residual) ต้องมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Normal Distribution)

- (3) ตัวแปรทำนายแต่ละตัวต้องมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรเกณฑ์
- (4) ความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนต้องเป็นค่าคงที่ (Homoscedasticity)
- (5) ค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าต้องเป็นอิสระจากกัน
- (6) ตัวแปรทำนายต้องไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี” ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี จำนวน 309 คน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS (Statistical Package for Social Sciences) เวอร์ชัน 29 ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 8 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. สถิติเชิงพรรณนาของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์
3. สถิติเชิงพรรณนาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา
4. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้คุณค่าในตนเอง
5. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
6. สถิติเชิงพรรณนาของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ
7. สถิติเชิงพรรณนาของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ
8. การทดสอบสมมติฐาน

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา และสถานศึกษา โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา มีผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา และสถานศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. เพศสภาพ		
เพศสภาพหญิง	183	59.22
เพศสภาพชาย	126	40.78
2. อายุ		
18 ปี	28	9.06
19 ปี	73	23.62
20 ปี	70	22.65
21 ปี	52	16.83
22 ปี	55	17.80
23 ปี	24	7.77
24 ปี	5	1.62
25 ปี	2	0.65
3. ชั้นปีการศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	107	34.63
ชั้นปีที่ 2	60	19.42
ชั้นปีที่ 3	56	18.12
ชั้นปีที่ 4	64	20.71
ชั้นปีที่ 5	18	5.83
ชั้นปีที่ 6 ขึ้นไป	4	1.29
4. สถานศึกษา		
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	106	34.30
มหาวิทยาลัยมหิดล	49	15.86
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	55	17.80
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	53	17.15
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	46	14.89
รวม	309	100.00

จากตารางที่ 9 พบว่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศสภาพ อายุ ชั้นปีการศึกษา และสถานศึกษา โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศสภาพหญิง

จำนวน 183 คน (ร้อยละ 59.22) กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.44 ปี ($SD = 1.55$) ส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี จำนวน 73 คน (ร้อยละ 23.62) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 จำนวน 107 คน (ร้อยละ 34.63) และส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 106 คน (ร้อยละ 34.30)

2. สถิติเชิงพรรณนาของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) 11.60 คะแนน ($SD = 2.35$) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG) 10.08 คะแนน ($SD = 3.00$) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) 11.06 คะแนน ($SD = 2.84$) และการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความดีความสามารถ (PavG) 10.48 คะแนน ($SD = 3.15$) ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ทั้ง 4 รูปแบบของกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG)	11.60	2.35	3 - 15	4	15
แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG)	10.08	3.00	3 - 15	3	15
แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG)	11.06	2.84	3 - 15	3	15
แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความดีความสามารถ (PavG)	10.48	3.15	3 - 15	3	15

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณารูปแบบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ที่มีคะแนนมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) มากที่สุด จำนวน 82 คน (ร้อยละ 26.54) ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนรูปแบบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบต่าง ๆ มากที่สุด

รูปแบบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ ที่มีคะแนนมากที่สุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG)	82	26.54
แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG)	20	6.47
แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG)	57	18.45
แบบหลีกเลี่ยง การแสดงความด้อยความสามารถ (PavG)	34	11.00
มี 2 รูปแบบเท่า ๆ กัน	72	23.30
มี 3 รูปแบบเท่า ๆ กัน	35	11.33
มีทุกรูปแบบเท่า ๆ กัน	9	2.91
รวม	309	100.00

3. สถิติเชิงพรรณนาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย 44.93 คะแนน ($SD = 9.83$) และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป 28.64 คะแนน ($SD = 10.03$) ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาทั้ง 2 รูปแบบของกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
แบบห่วงใย (Care)	44.93	9.83	12 - 60	16	60
แบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective)	28.64	10.03	13 - 65	13	62

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้คะแนนในระดับสูง จำนวน 198 คน (ร้อยละ 64.08) และสำหรับการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้คะแนนในระดับสูง จำนวน 228 คน (ร้อยละ 73.79) โดยอ้างอิงเกณฑ์ของ Parker และคณะ (1979) ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาในระดับต่าง ๆ ตามเกณฑ์ของ Parker และคณะ (1979)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ของบิดามารดา	ระดับ	คะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
แบบห่วงใย (Care)	สูง	สูงกว่า 42.50	198	64.08
	ต่ำ	ต่ำกว่า 42.50	111	35.92
	รวม		309	100.00
แบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective)	สูง	สูงกว่า 21.67	228	73.79
	ต่ำ	ต่ำกว่า 21.67	81	26.21
	รวม		309	100.00

หากพิจารณาคะแนนของทั้งสองรูปแบบร่วมกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยในระดับสูงและแบบปกป้องมากเกินไปในระดับสูง จำนวน 128 คน (ร้อยละ 41.42) ดังแสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาในระดับต่าง ๆ เมื่อพิจารณาทั้งสองรูปแบบร่วมกัน

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ของบิดามารดา		แบบปกป้องมากเกินไป (Overprotective)			
		ระดับสูง		ระดับต่ำ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
แบบห่วงใย (Care)	ระดับสูง	128	41.42	70	22.65
	ระดับต่ำ	100	32.36	11	3.56
รวม 309 คน (ร้อยละ 100.00)					

4. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้คุณค่าในตนเอง

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณค่าในตนเอง 28.97 คะแนน ($SD = 5.08$) ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด ($Min-Max$) ของการรับรู้คุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
การรับรู้คุณค่าในตนเอง	28.97	5.08	10 - 50	12	40

เมื่อพิจารณาเพิ่มเติม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับปกติ จำนวน 260 คน (ร้อยละ 84.14) โดยอ้างอิงเกณฑ์ของ Rosenberg (1965) ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับต่าง ๆ ตามเกณฑ์ของ Rosenberg (1965)

	ระดับ	คะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
การรับรู้คุณค่าในตนเอง	สูง	ตั้งแต่ 43 ขึ้นไป	0	0.00
	ปกติ	ตั้งแต่ 25 - 42	260	84.14
	ต่ำ	ต่ำกว่า 25	49	15.86
รวม			309	100.00

5. สถิติเชิงพรรณนาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง 34.91 คะแนน ($SD = 7.07$) ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของการรับรู้ความสามารถตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	34.91	7.07	10 - 50	10	50

6. สถิติเชิงพรรณนาของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ 41.87 คะแนน ($SD = 11.87$) ดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบของกลุ่มตัวอย่าง

	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ	41.87	11.87	16 - 80	18	80

7. สถิติเชิงพรรณนาของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ 61.67 คะแนน ($SD = 14.17$) ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนที่เป็นไปได้ และ คะแนนต่ำสุด-สูงสุด (Min-Max) ของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง

	M	SD	คะแนนที่เป็นไปได้	Min	Max
ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ	61.67	14.17	19 - 95	21	93

นอกจากนี้ เมื่อจำแนกคะแนนความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของกลุ่มตัวอย่างตามระดับความรุนแรง ตามเกณฑ์ของ Clance (1985) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับค่อนข้างรุนแรง จำนวน 148 คน (ร้อยละ 47.90) และมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับรุนแรงถึง 26 คน (ร้อยละ 8.41) ดังแสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับต่าง ๆ เมื่อจำแนกตามระดับความรุนแรง ตามเกณฑ์ของ Clance (1985)

ระดับความรุนแรง	คะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เล็กน้อย	เท่ากับหรือน้อยกว่า 40	23	7.44
ปานกลาง	ตั้งแต่ 41 - 60	112	36.25
ค่อนข้างรุนแรง	ตั้งแต่ 61 - 80	148	47.90
รุนแรง	มากกว่า 80 ขึ้นไป	26	8.41
	รวม	309	100.00

8. การทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS (Statistical Package for Social Sciences) เวอร์ชัน 29 เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าทุกตัวแปร (Enter Multiple Regression Analysis) โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดง

ความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ สามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้

8.1 ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ

ผู้วิจัยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยได้มีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น จำนวน 6 ข้อ (Darlington & Hayes, 2017; Keith, 2015; Osborne & Waters, 2002) ดังต่อไปนี้

ข้อที่ 1 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลต้องมีมาตรวัดแบบอันตรภาค (Interval Scale) ขึ้นไป เมื่อพิจารณาตัวแปรทั้งหมดในงานวิจัยนี้ พบว่าเป็นมาตรวัดแบบอันตรภาคที่สามารถลำดับคะแนนจากน้อยไปมากได้ มีเพียงตัวแปรเพศสภาพเท่านั้นที่เป็นมาตรวัดแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) ซึ่งผู้วิจัยได้แปลงข้อมูลเป็นตัวแปรดัมมี่ (Dummy Variable) กล่าวคือ เพศสภาพหญิงมีค่า 1 และเพศสภาพชายมีค่า 0 สามารถนำไปวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณได้ เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อที่ 2 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับค่าความคลาดเคลื่อน (Residual) ต้องมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Normal Distribution) เมื่อทดสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติด้วยค่าสถิติ Kolmogorov-Smirnov สำหรับข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 50 คนขึ้นไป พบว่าค่าสถิติ Kolmogorov-Smirnov ของค่าความคลาดเคลื่อนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) แสดงว่ามีการกระจายของข้อมูลในรูปแบบโค้งปกติ ดังแสดงในตารางที่ 21 เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ตารางที่ 21 ตารางแสดงค่าทดสอบการแจกแจงแบบโค้งปกติด้วยค่าสถิติ Kolmogorov-Smirnov

	Kolmogorov-Smirnov		
	<i>F</i>	<i>df</i>	<i>p-value</i>
Unstandardized Residual	.043	309	.200

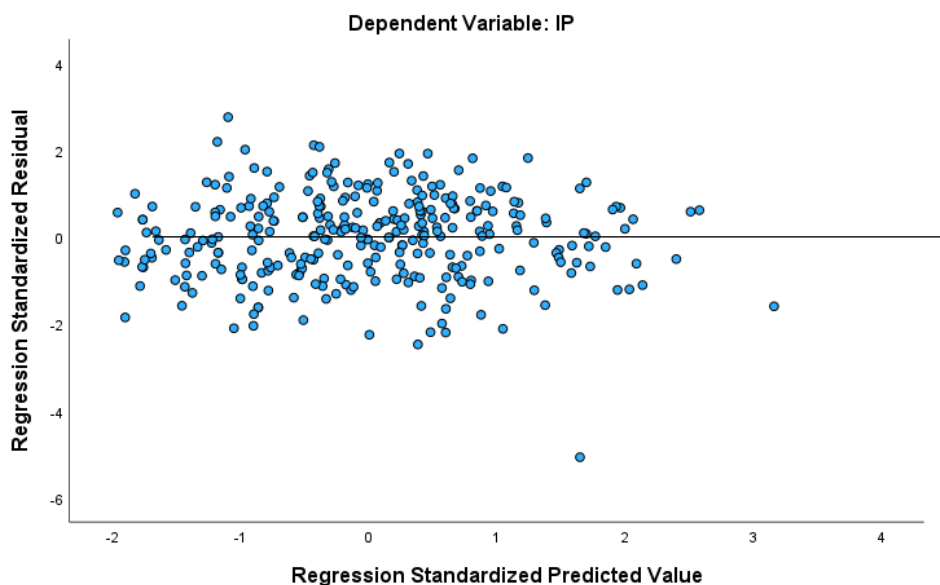
ข้อที่ 3 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวแปรทำนายแต่ละตัวต้องมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรเกณฑ์ (Linearity) เมื่อพิจารณาค่าสถิติ F-test สำหรับการตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงของตัวแปรทำนายแต่ละตัวแปร พบว่าค่าสถิติ F-test ของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพ

แบบต้องการความสมบูรณ์แบบมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) แสดงว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรเกณฑ์ ดังแสดงในตารางที่ 22 ส่วนตัวแปรทำนายอื่น ๆ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการแปลงข้อมูลโดยใช้ล็อกการิทึม (Logarithm Transformation) ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้เมื่อตัวแปรทำนายไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรเกณฑ์ สามารถนำไปวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณได้

ตารางที่ 22 ตารางแสดงค่าสถิติ F-test สำหรับการตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง ของตัวแปรทำนายแต่ละตัวแปร

ตัวแปร	F	p-value
เพศสภาพ	1.254	.264
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ	1.112	.292
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ	.523	.470
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ	5.282	.022
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ	3.789	.053
การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย	9.925	.002
การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป	12.480	< .001
การรับรู้คุณค่าในตนเอง	61.799	< .001
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	33.606	< .001
ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ	182.98	< .001

ข้อที่ 4 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนต้องเป็นค่าคงที่ (Homoscedasticity) เมื่อพิจารณาภาพที่ 4 พบว่าจุดค่าความคลาดเคลื่อนส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่บริเวณเส้น 0 (เส้นที่ขนานกับแนวแกน x) โดยอยู่เหนือเส้น 0 และใต้เส้น 0 พอ ๆ กัน แสดงว่าความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนเป็นค่าคงที่ (Osborne & Waters, 2002) เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ภาพที่ 4 แผนภาพการกระจาย (Scatterplot) ของค่าความคลาดเคลื่อน

ข้อที่ 5 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าต้องเป็นอิสระจากกัน เมื่อทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนด้วย Durbin-Watson Test พบว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีค่าเท่ากับ 1.968 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 - 2.5 แสดงว่าตัวแปรทำนายเป็นข้อมูลที่มีความเป็นอิสระจากกัน ไม่มีความสัมพันธ์กัน ไม่เกิด Autocorrelation (Durbin & Watson, 1950, 1951, 1971) เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อที่ 6 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวแปรทำนายต้องไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) เมื่อพิจารณาระดับความสัมพันธ์ (r) ระหว่างแต่ละตัวแปร พบว่าไม่มีตัวแปรทำนายใดที่มีระดับความสัมพันธ์กันเองมากกว่า .80 ดังแสดงในตารางที่ 23 แสดงว่าในเบื้องต้นข้อมูลชุดนี้น่าจะไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ

ตารางที่ 23 ตารางแสดงระดับความสัมพันธ์ (r) ระหว่างแต่ละตัวแปร

ตัวแปร	Gender	MapG	MavG	PapG	PavG	CPS	OPS	S-es	S-ef	Per	IP
Gender	-										
MapG	.074	-									
MavG	-.008	.610**	-								
PapG	.158**	.516**	.477**	-							
PavG	.029	.402**	.524**	.661**	-						
CPS	.003	-.015	.001	-.093	.006	-					
OPS	.090	-.108	-.078	-.010	-.036	-.502**	-				
S-es	-.113*	.004	.066	-.022	-.021	.174**	-.100	-			
S-ef	-.061	.226**	.211**	.105	.128*	.187**	-.255**	.357**	-		
Per	-.006	.229**	.226**	.303**	.320**	-.257**	.221**	-.323**	-.140*	-	
IP	.064	.060	.042	.131*	.111	-.182**	.201**	-.414**	-.311**	.572**	-

* $p < .05$, ** $p < .01$

Gender (เพศสภาพ) MapG (การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ) MavG (การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ) PapG (การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ) PavG (การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ) CPS (การยอมรับความเสี่ยงของปีศาจตามแบบทั่วไป) OPS (การยอมรับความเสี่ยงของปีศาจตามแบบปกป้องมากเกินไป) S-es (การรับรู้คุณค่าในตนเอง) S-ef (การรับรู้ความสามารถของตนเอง) Per (ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ) IP (ความคิดว่าตนเองต้องความสามารถ)

ตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่ (1) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) ($r = .131, p < .05$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย (2) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป (OPS) ($r = .201, p < .01$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย (3) และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ ($r = .572, p < .01$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ส่วนตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่ (1) การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย (CPS) ($r = -.182, p < .01$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย (2) การรับรู้คุณค่าในตนเอง ($r = -.414, p < .01$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย (3) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ($r = -.311, p < .01$) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย (อ้างอิงจากเกณฑ์การแปลผลระดับความสัมพันธ์ (r) ของ Rumsey (2016)) ดังแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ตารางแสดงการแปลผลระดับความสัมพันธ์ (r) ตามเกณฑ์ของ Rumsey (2016)

ระดับ ความสัมพันธ์ (r)	การแปลผล
+1	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก (Perfect relationship) ในทิศทางบวก
+0.70	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับสูง (Strong relationship) ในทิศทางบวก
+0.50	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง (Moderate relationship) ในทิศทางบวก
+0.30	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับน้อย (Weak relationship) ในทิศทางบวก
0	ตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กัน (No relationship)
-0.30	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับน้อย (Weak relationship) ในทิศทางลบ
-0.50	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง (Moderate relationship) ในทิศทางลบ
-0.70	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับสูง (Strong relationship) ในทิศทางลบ
-1	ตัวแปรสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก (Perfect relationship) ในทิศทางลบ

และเมื่อพิจารณาค่า Collinearity Tolerance และค่า VIF (Variance Inflation Factor) ร่วมด้วย พบว่าตัวแปรทำนายทุกตัวมีค่า Collinearity Tolerance ไม่เข้าใกล้ 0 ($> .2$) และค่า VIF น้อยกว่า 10 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้ไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนด์ส, 2560) เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น ดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ตารางแสดงค่า Collinearity Tolerance และค่า VIF

ตัวแปร	Tolerance	VIF
เพศสภาพ	.924	1.082
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ	.538	1.860
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ	.524	1.907
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้น การแสดงความสามารถ	.461	2.171
การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยง การแสดงความด้อยความสามารถ	.482	2.073
การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย	.701	1.427
การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป	.687	1.455
การรับรู้คุณค่าในตนเอง	.771	1.298
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.774	1.293
ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ	.712	1.404

กล่าวโดยสรุป จากการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทั้ง 6 ข้อของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Darlington & Hayes, 2017; Keith, 2015; Osborne & Waters, 2002) แสดงให้เห็นว่า ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลชุดนี้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น กล่าวคือ ข้อมูลมีมาตรวัดแบบอันตรภาคขึ้นไป ค่าความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ ตัวแปรทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรเกณฑ์ ค่าความคลาดเคลื่อนเป็นค่าคงที่และเป็นอิสระจากกัน รวมถึงตัวแปรทำนายไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ สามารถนำไปวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณได้

8.2 ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ

จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ พบว่าค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R-Squared) มีค่าเท่ากับ .416 แสดงว่าเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความ

สมบุรณ์แบบ สามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ร้อยละ 41.60 สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยบางส่วน

และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (β) ของตัวแปรทำนายแต่ละตัว พบว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบุรณ์แบบ (Per) สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้มากที่สุด ($\beta = .493, p < .01$) รองลงมาคือ การรับรู้คุณค่าในตนเอง (S-es) ($\beta = -.195, p < .01$) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (S-ef) ($\beta = -.161, p < .01$) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยและค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน

	<i>b</i>	<i>S.E.</i>	β	<i>t</i>	<i>p-value</i>
ค่าคงที่	60.870	7.667		7.939	< .001
Gender	.820	1.326	.029	.619	.536
MapG	-.025	.364	-.004	-.068	.946
MavG	-.038	.289	-.008	-.133	.894
PapG	.123	.325	.025	.378	.706
PavG	-.178	.286	-.040	-.622	.534
CPS	.047	.076	.033	.616	.539
OPS	.060	.075	.042	.795	.427
S-es	-.543	.141	-.195	-3.865	< .001
S-ef	-.322	.101	-.161	-3.196	.002
Per	.589	.063	.493	9.403	< .001

R-Squared = .416, Adjusted R-Squared = .396

ตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ผู้มีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบุรณ์แบบสูง และมีการรับรู้คุณค่าในตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มีแนวโน้มที่จะเกิดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 309 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวนถึง 174 คน (ร้อยละ 56.31) มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับค่อนข้างรุนแรง (ร้อยละ 47.90) ไปจนถึงระดับรุนแรง (ร้อยละ 8.41) และมีเพียงส่วนน้อย จำนวน 23 คน (ร้อยละ 7.44) เท่านั้นที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับเล็กน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยเชิงสำรวจของ Clance และ Matthews (1985) ที่พบว่าประชากรทุกสาขาอาชีพ ทุกเพศสภาพ มีความคิดที่ตนเองด้อยความสามารถอย่างน้อยช่วงหนึ่งในชีวิต (Gravois, 2007) ผลการวิจัยในครั้งนี้และผลการวิจัยของ Clance และ Matthews แสดงให้เห็นว่าความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถเป็นประเด็นที่ทั้งตัวนักศึกษาเองและองค์กรทางการศึกษาหรือองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องควรตระหนักและให้ความสำคัญ เนื่องจากความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถแพร่หลายในนักศึกษาหลากหลายคณะสาขาวิชา (Bravata et al., 2020; Houseknecht et al., 2019; Kananifar et al., 2015; Ross et al., 2001) และการมีความคิดที่ตนเองด้อยความสามารถในระดับสูง สามารถนำมาซึ่งปัญหาสุขภาพทางจิตอื่น ๆ ได้ (Aldiabat et al., 2014; Chrisman et al., 1995; Hutchins et al., 2018; Mofatteh, 2020; Sakulku & Alexander, 2011; Sonnak & Towell, 2001; Ross et al., 2001)

2. ตัวแปรทำนายทั้งหมดสามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ร้อยละ 41.60 ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ปัจจัยหลัก ๆ

(1) *ปัจจัยภายในตัวบุคคล* ได้แก่ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์หรือการตั้งเป้าหมายในการเรียน การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ

(2) *ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลหรือปัจจัยทางสังคม* ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา

ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับบทความวิชาการเรื่องความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของ Sakulku และ Alexander (2011) ที่ระบุว่าปัจจัยเด่น ๆ ที่สัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อย

ความสามารถ ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพและสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวของบุคคล สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยทางชีววิทยาและปัจจัยทางสภาพแวดล้อม (Nature and Nurture) ที่มีผลต่อพัฒนาการของบุคคล กล่าวคือพฤติกรรมและพัฒนาการของบุคคลเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากส่วนผสมของทั้งตัวบุคคลเองและปฏิสัมพันธ์ที่ตัวบุคคลมีกับสภาพแวดล้อม

3. อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตัวแปรทำนายแต่ละตัว พบว่า

(1) *ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ* เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้มากที่สุดอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .493, p < .01$)

สาเหตุที่ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้มากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสูง มักจะต้องการเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบหรือเป็นคนที่ดีที่สุดในสิ่งที่ตนเองทำออกมาไว้ที่ใด ก็กลัวความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้น จะรู้สึกอับอายหากทำผิดพลาดเพียงเล็กน้อย และตัดสินใจว่าตนเองด้อยความสามารถจากความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยนั้น รวมถึงตำหนิตนเองอย่างรุนแรง ซึ่งคล้ายคลึงกับคุณลักษณะของบุคคลที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถนั่นเอง (Cusack et al., 2013; Dudău, 2014; Henning et al., 1998; Lee et al., 2021)

(2) *การรับรู้คุณค่าในตนเอง* เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ รองลงมา ($\beta = -.195, p < .01$)

(3) *การรับรู้ความสามารถของตนเอง* เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เป็นลำดับสุดท้าย ($\beta = -.161, p < .01$)

สาเหตุที่การรับรู้คุณค่าในตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ อาจเป็นเพราะว่าเมื่อนักศึกษาระดับปริญญาตรีเคารพนับถือตนเองในระดับต่ำ ไม่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง มองว่าตนเองไม่ได้มีข้อดีมากมาย เมื่อเทียบกับนักศึกษาคนอื่น ๆ หรือมองว่าตนเองไม่มีความสามารถในการจัดการปัญหาทุก ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตได้ ก็จะมองข้ามความสำเร็จที่ตนเองเคยประสบไป และรู้สึกว่าตนเองนั้นด้อยความสามารถ

(Fabyani, 2020; McDowell et al., 2015; Kamarzarrin et al., 2013; Mehta et al., 2020; Schubert & Bowker, 2019)

4. ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ ได้แก่

(1) *เพศสภาพ* ผู้วิจัยคาดว่าอาจเป็นเพราะในบริบทของสังคมไทยยุคปัจจุบัน ทั้งนักศึกษาเพศสภาพชายและเพศสภาพหญิงมีความเท่าเทียมกันมากขึ้นในแง่ของการถูกเชิดชูความสามารถและความสำเร็จ ไม่ว่านักศึกษาทั้งสองเพศสภาพจะสามารถเข้าศึกษาในคณะหรือมหาวิทยาลัยใด ก็ล้วนได้รับคำชมเชยเช่นเดียวกัน ทำให้คะแนนของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาทั้งสองเพศสภาพไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศสภาพหญิง (จำนวน 183 คน หรือร้อยละ 59.22) หากจำนวนของนักศึกษาทั้งสองเพศสภาพมีความใกล้เคียงกันมากกว่านี้ อาจพบผลการวิจัยที่แตกต่างออกไป ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sonnak และ Towell (2001) ที่พบว่าเพศสภาพหญิงและเพศสภาพชายมีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถไม่แตกต่างกัน

(2) *การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG)*

(3) *การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG)*

(4) *และการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (PavG)*

สาเหตุที่การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ทั้งสามรูปแบบข้างต้นไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ สาเหตุอาจเป็นเพราะนักศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยที่กำหนด มีการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ทั้งสามรูปแบบข้างต้นแตกต่างกันไปในแต่ละหัวข้อ ประเด็น หรือรายวิชาที่พวกเขาศึกษา จึงไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสูง อาจมักตั้งเป้าหมายในการเรียนโดยมุ่งแสดงความสามารถของตนเองให้ผู้อื่นเห็น (PapG) มากกว่าตั้งเป้าหมายในการเรียนแบบอื่น ๆ เพื่อพยายามลบเลือนความรู้สึกว่าตนเองไม่เก่ง อย่างไรก็ตาม การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) มีพื้นฐานอยู่บนการเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับผู้อื่น พวกเขาจึงอาจเกิดความรู้สึกว่าตนเองด้อยความสามารถได้อีกอยู่ดี ส่งผลให้เป็นการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์เพียงรูปแบบเดียวที่มีความสัมพันธ์กับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยคาดว่าอาจเป็นเพราะจำนวนข้อของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แต่ละรูปแบบมีจำนวนที่

ค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับตัวแปรทำนายอื่น ๆ จึงทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (Kumar & Jagacinski, 2006)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี โดยผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ ดังนี้

เพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ สามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีผู้กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 309 คน ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย 7 ส่วน ซึ่งทุกส่วนผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และตรวจสอบความเที่ยงด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficients) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าทุกตัวแปร (Simultaneous Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 เพศสภาพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศสภาพหญิง จำนวน 183 คน (ร้อยละ 59.22)

1.2 อายุ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.44 ปี ($SD = 1.55$) ส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี จำนวน 73 คน (ร้อยละ 23.62)

1.3 ชั้นปีการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 จำนวน 107 คน (ร้อยละ 34.63)

1.4 สถานศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 106 คน (ร้อยละ 34.30)

2. สถิติเชิงพรรณนาของตัวแปรทั้งหมดในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาของตัวแปรทั้งหมดในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) 11.60 คะแนน ($SD = 2.35$) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (MavG) 10.08 คะแนน ($SD = 3.00$) การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (PapG) 11.06 คะแนน ($SD = 2.84$) และการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ (PavG) 10.48 คะแนน ($SD = 3.15$) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (MapG) มากที่สุด จำนวน 82 คน (ร้อยละ 26.54)

2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย 44.93 คะแนน ($SD = 9.83$) และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป 28.64 คะแนน ($SD = 10.03$) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใยในระดับสูง จำนวน 198 คน (ร้อยละ 64.08) และได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไปในระดับสูง จำนวน 228 คน (ร้อยละ 73.79)

2.3 การรับรู้คุณค่าในตนเอง กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณค่าในตนเอง 28.97 คะแนน ($SD = 5.08$) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการรับรู้คุณค่าในตนเองในระดับปกติ จำนวน 260 คน (ร้อยละ 84.14)

2.4 การรับรู้ความสามารถของตนเอง กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง 34.91 คะแนน ($SD = 7.07$)

2.5 ลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ 41.87 คะแนน ($SD = 11.87$)

2.6 ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ 61.67 คะแนน ($SD = 14.17$) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในระดับค่อนข้างรุนแรง จำนวน 148 คน (ร้อยละ 47.90)

3. การทดสอบสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ พบว่าค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R-Squared) มีค่าเท่ากับ .416 แสดงว่าเพศสภาพ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ การตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความด้อยความสามารถ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบห่วงใย การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบปกป้องมากเกินไป การรับรู้คุณค่าในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ สามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ร้อยละ 41.60 สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยบางส่วน

และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (β) ของตัวแปรทำนายแต่ละตัว พบว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ สามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้มากที่สุด ($\beta = .493, p < .01$) รองลงมาคือ การรับรู้คุณค่าในตนเอง ($\beta = -.195, p < .01$) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ($\beta = -.161, p < .01$) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐชั้นนำ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ผู้มีลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบสูง และมีการรับรู้คุณค่าในตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มีแนวโน้มที่จะเกิดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเพียงอย่างเดียว ซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้นั้นอาจไม่เพียงพอสำหรับการทำความเข้าใจความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในเชิงลึก ดังนั้น การวิจัยในอนาคตอาจพิจารณาเก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ รวมถึงความรู้สึกหรือผลกระทบที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยประสบจากการมีความคิดที่ตนเองด้อยความสามารถ เพื่อให้องค์ความรู้เกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถเลือกระบุเพศสภาพของตนเองได้เพียง 2 เพศสภาพเท่านั้น ได้แก่ เพศสภาพหญิงและเพศสภาพชาย ซึ่งผู้วิจัยอ้างอิงจากทฤษฎีเพศสภาพแบบระบบสองเพศสภาพ (Gender Binary หรือ Gender Binarism) (Card, 1994; Garber, 1997) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีเพศสภาพจำนวนมากกว่า 2 เพศสภาพ ดังนั้นการวิจัยในอนาคตอาจพิจารณาเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศสภาพ LGBTQIA++ เพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมกลุ่มประชากรที่หลากหลาย สอดคล้องกับโลกยุคปัจจุบันที่อัตลักษณ์ทางเพศมีความหลากหลายมากขึ้นกว่าแต่ก่อน

3. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยให้โอกาสผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ตัดสินใจเลือกว่าต้องการทราบผลการประเมินทางจิตวิทยาจากแบบสอบถามที่ตนเองได้ทำไปหรือไม่ โดยในผลการประเมินจะประกอบไปด้วย (1) คำจำกัดความของตัวแปรต่าง ๆ (2) คะแนนที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ (3) คะแนนเต็มของมาตรวัด (4) ค่าเฉลี่ย (5) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ที่คำนวณจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในการวิจัยครั้งนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หากต้องการ ผู้วิจัยจะส่งผลการประเมินไปให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละท่านผ่านช่องทางการติดต่อที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ให้ไว้ ภายหลังจากการวิจัยเสร็จสิ้น และมีการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว ซึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนมากระบุว่าพวกเขาต้องการผลการประเมินดังกล่าว ดังนั้นการให้โอกาสผู้เข้าร่วมวิจัยได้เลือกเช่นนี้ ก็นับเป็นวิธีที่ทำให้มีผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยจำนวนมาก การวิจัยในอนาคตจึงอาจพิจารณาใช้วิธีนี้ในการดึงดูใจให้กลุ่มตัวอย่างยินดีที่จะร่วมมือมากขึ้น และตอบข้อมูลจริงที่ตรงกับตนเอง เพื่อให้ทราบผลการประเมินที่สะท้อนถึงตนเองอย่างชัดเจน

4. การวิจัยในอนาคตอาจดำเนินการวิจัยเชิงทดลองหรือเชิงกึ่งทดลองเพื่อพัฒนาโปรแกรมที่ช่วยลดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยอ้างอิงจากผลการวิจัยในครั้งนี้ ที่พบว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ การรับรู้คุณค่าในตนเอง และการ

รับรู้ความสามารถของตนเองสามารถทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นโปรแกรมดังกล่าวอาจประกอบไปด้วยกระบวนการลดลักษณะบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ และกระบวนการเพิ่มการรับรู้คุณค่าในเองและการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ การวิจัยในอนาคตอาจพัฒนามาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถสำหรับนักเรียนที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เพื่อสำรวจความแพร่หลายของความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถในวัยรุ่นและผลกระทบที่วัยรุ่นอาจได้รับ

5. องค์กรทางการศึกษาหรือองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอาจจัดอบรมในหัวข้อ “ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ” ให้แก่บุคลากรและผู้ให้บริการทางสุขภาพจิตภายในสถานศึกษา เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะนี้ และมีความเตรียมพร้อมในการให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ประสบกับภาวะนี้มากยิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้นักศึกษาเข้าใจว่านักศึกษาส่วนใหญ่ก็มีความคิดว่าความด้อยความสามารถเช่นกัน การมีความคิดเช่นนี้เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ แม้ในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนเก่ง หรือมีความสามารถทางการศึกษา เนื่องด้วยลักษณะบุคลิกภาพของเราเอง ที่เป็นคนรักความสมบูรณ์แบบ หรือการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ในลักษณะแบบปกป้องมากเกินไป หรือปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้นเราควรจะเข้าใจความคิดเช่นนี้ และไม่กดดันตนเองให้รู้สึกผิดหรือรู้สึกไม่ดีต่อตนเองแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม หากรู้สึกว่าการมีความคิดเช่นนี้ในระดับสูง ทำให้การดำเนินชีวิตประจำวันไม่เป็นดังเดิม หรือรู้สึกทุกข์ใจ อาจพิจารณาพบผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตเพื่อหาทางแก้ไขต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- เกตน์สิรี มหาศิริวรรัตน์. (2559). อิทธิพลความต้องการความสมบูรณ์แบบและการกลัวความล้มเหลวที่ส่งผลต่อการหมดไฟของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย มหาวิทยาลัยบูรพา. http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/55910100.pdf
- กันต์ ปันภู. (2560). ความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้คุณค่าในตนเองที่มีต่อเป้าหมายและความสำเร็จในการเรียนตามหลักอิทธิบาท ๔: กรณีศึกษานิสิตระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. <https://e-thesis.mcu.ac.th/thesis/1685>
- คาลอส บุญสุภา, มฤฎ์ แก้วจินดา, และ วรางคณา โสมะนันท์. (2564). การเห็นคุณค่าในตนเองของนิสิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. วารสารเกษมบัณฑิต, 22(2), 43-53. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jkbu/article/view/253313>
- ดวงกมล ทองอยู่. (2557). แนวทางการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์, 4(2), 179-190. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/var/article/view/30299>
- นรพันธ์ ทองเชื่อม. (2564). เอาชนะ ‘Imposter Syndrome’ กับแนวคิดที่จะทำให้เรากลับมามองเห็นคุณค่าในตัวเอง. Retrieved 20 ตุลาคม 2565 from <https://thestandard.co/overcome-imposter-syndrome-bring-back-self-worth/>
- พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนต์ส. (2560). การทดสอบเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นตรง. วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร, 7(2), 20-37. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jrcd/article/view/115566/89289>
- สรณีย์ จันทรฉาย, สุวรรณ หวังเจริญเดช, และ นิกร ยาสมร. (2558). ความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเองกับความกระตือรือร้นในการทำงานของนักบัญชีสรรพสามิต. วารสารการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 7(1), 13-22. http://www.acc.msu.ac.th/newsEventAcc-biz/Event/Up_journal/Journal31_id314.pdf
- สุธินี ลิกชะไซย. (2555). ผลของการใช้โปรแกรมต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 โรงเรียนลอยสายอนุสรณ์ สำนักงานเขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. <https://ir.swu.ac.th/jspui/handle/123456789/3926>

อมร ไชยแสน. (2559). การศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของการรับรู้ภาพลักษณ์ผู้มีภูมิรู้ของนักศึกษา
ระดับปริญญาเอกในประเทศไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
<http://bsris.swu.ac.th/thesis/53199120034RB999f.pdf>

ภาษาอังกฤษ

- Akbar, S., & Javed, M. A. (2021). Perfectionism, goal-orientation and achievement motivation in college students. *Education Science and Psychology*, 60(3), 30-34.
- Aldiabat, K. M., Matani, N. A., & Navenec, C. L. (2014). Mental health among undergraduate university students: A background paper for administrators, educators and healthcare providers. *Universal Journal of Public Health*, 2(8), 209-214. <https://doi.org/https://doi.org/10.13189/ujph.2014.020801>
- Ames, C. (1992). Classrooms: Goals, structures, and student motivation. *Journal of Educational Psychology*, 84(3), 261-271.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.84.3.261>
- Anseel, F., Van Yperen, N. W., & Janssen, O. (2008). Understanding feedback reactions after self-initiated career assessment: The role of achievement goals. In. Unpublished manuscript.
- Arnett, J. J. (2000). Emerging adulthood: A theory of development from the late teens through the twenties. *American Psychologist*, 55(5), 469-480.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0003-066X.55.5.469>
- Arnett, J. J. (2004). *Emerging adulthood: The winding road from the late teens through the twenties*. Oxford University Press.
- Arnett, J. J. (2007). Suffering, selfish, slackers? Myth and reality on emerging adults. *Journal of Youth and Adolescence*, 36(1), 23-29.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s10964-006-9157-z>
- Atkinson, J. W. (1957). Motivational determinants of risk-taking behavior. *Psychological Review*, 64(6), 359-372. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/h0043445>
- Baggio, S., Studer, J., Iglesias, K., Daepfen, J., & Gmel, G. (2017). Emerging adulthood: A time of changes in psychosocial well-being. *Evaluation and the Health Professions*, 40(4), 383-400.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0163278716663602>

- Bandura, A. (1986). The explanatory and predictive scope of self-efficacy theory. *Journal of Clinical and Social Psychology, 4*(3), 359-373.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1521/jscp.1986.4.3.359>
- Bandura, A. (1990). Multidimensional scales of perceived academic efficacy. *Educational and Psychological Measurement*.
- Baranik, L. E., Stanley, L. J., Bynum, B. H., & Lance, C. E. (2010). Examining the construct validity of mastery-avoidance achievement goals: A meta-analysis. *Human Performance, 23*(3), 265-282. <https://doi.org/10.1080/08959285.2010.488463>
- Basili, E., Gomez Plata, M., Barbosa, C., Gerbino, M., Thartori, E., Lunetti, C., Tirado, L., García, M., Luengo Kanacri, B. P., Giraldo, G., Narváez, M., Laghi, F., & Pastorelli, C. (2020). Multidimensional scales of perceived self-efficacy (MSPSE): measurement invariance across italian and colombian adolescents. *Public Library of Science, 15*(1).
<https://doi.org/https://doi.org/10.1371/journal.pone.0227756>
- Baumrind, D. (1971). Current patterns of parental authority. *Developmental Psychology, 4*(1), 1-103. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/h0030372>
- Baumrind, D. (1991). The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. *The Journal of Early Adolescence, 11*(1), 56-95.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/02724316911111004>
- Benoit, K. (2011). Linear regression models with logarithmic transformations. *London School of Economics, London, 22*(1), 23-36.
https://links.sharezomics.com/assets/uploads/files/1600247928973-from_slack_logmodels2.pdf
- Bhama, A. R., Ritz, E. M., Anand, R. J., Auyang, E. D., Lipman, J., Greenberg, J. A., & Kapadia, M. R. (2021). Imposter syndrome in surgical trainees: Clance imposter phenomenon scale assessment in general surgery residents. *Journal of the American College of Surgeons, 233*(5), 633-638.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.jamcollsurg.2021.07.681>
- Bizview, T. (2565). รู้จัก Imposter Syndrome ถดถอย ด้วยค่าตัวเอง วิชากรรมเด็กจบใหม่. WorkpointTODAY. Retrieved 22 ตุลาคม from <https://workpointtoday.com/imposter-syndrome/>

- Bravata, D. M., Madhusudhan, D. K., Boroff, M., & Cokley, K. O. (2020). Commentary: Prevalence, predictors, and treatment of imposter syndrome: A systematic review. *Journal of Mental Health and Clinical Psychology*, 4(3), 12-16. <https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s11606-019-05364-1>
- Brems, C., Baldwin, M. R., Davis, L., & Namyniuk, L. (1994). The Imposter Syndrome as Related to Teaching Evaluations and Advising Relationships of University Faculty Members. *The Journal of Higher Education*, 65(2), 183-193. <https://doi.org/10.1080/00221546.1994.11778489>
- Brustein, M. (2013). *Perfectionism : A guide for mental health professionals*. Springer Publishing Company, LLC.
- Buri, J. (1991). Parental authority questionnaire. *Journal of Personality Assessment*, 57(1), 110-119. https://doi.org/https://doi.org/10.1207/s15327752jpa5701_13
- Card, C. (1994). *Adventures in Lesbian Philosophy*. Indiana University Press.
- Casale, S., Fioravanti, G., Rugai, L., Flett, G. L., & Hewitt, P. L. (2020). What lies beyond the superordinate trait perfectionism factors? The perfectionistic self-presentation and perfectionism cognitions inventory versus the big three perfectionism scale in predicting depression and social anxiety. *Journal of Personality Assessment*, 102(3), 370-379. <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/00223891.2019.1573429>
- Chrisman, S. M., Pieper, W. A., Clance, P., Holland, C. L., & Glickauf-Hughes, C. (1995). Validation of the clance impostor phenomenon scale. *Journal of Personality Assessment*, 65(3), 456-467. https://doi.org/https://doi.org/10.1207/s15327752jpa6503_6
- Clance, P. R. (1985). *The imposter phenomenon: Overcoming the fear that haunts your success*. Peachtree Publisher.
- Clance, P. R., & Imes, S. A. (1978). The imposter phenomenon in high achieving women: Dynamics and therapeutic intervention. *Psychotherapy: Theory, Research & Practice*, 15(3), 241-247. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/h0086006>
- Coen, S., & Banister, E. (2012). *What a difference sex and gender make : A gender, sex and health research casebook*. CIHR Institute of Gender and Health. <https://doi.org/10.14288/1.0132684>

- Cusack, C., Hughes, J., & Nuhu, N. (2013). Connecting gender and mental health to imposter phenomenon feelings. *Psi Chi Journal of Psychological Research*, 18, 74-81. <https://doi.org/10.24839/2164-8204.JN18.2.74>
- Darling, N., & Steinberg, L. (1993). Parenting style as context: an integrative model. *Psychological Bulletin*, 113(3), 487-496. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0033-2909.113.3.487>
- Darlington, R. B., & Hayes, A. F. (2017). *Regression analysis and linear models: Concepts, applications, and implementation*. Guilford.
- DiBartolo, P. M., Frost, R. O., Chang, P., LaSota, M., & Grills, A. E. (2004). Shedding light on the relationship between personal standards and psychopathology: The case for contingent self-worth. *Journal of Rational-Emotive and Cognitive-Behavior Therapy*, 22(4), 241-254. <https://doi.org/https://doi.org/10.1023/B:JORE.0000047310.94044.ac>
- Dudău, D. P. (2014). The relation between perfectionism and impostor phenomenon. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*(127), 129-133.
- Dunkley, D. M., Zuroff, D. C., & Blankstein, K. R. (2003). Self-critical perfectionism and daily affect: Dispositional and situational influences on stress and coping. *Journal of Personality and Social Psychology*, 84(1), 234-252. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-3514.84.1.234>
- Durbin, J., & Watson, G. S. (1950). Testing for Serial Correlation in Least Squares Regression, I. *Biometrika*, 37(3-4), 409-428. <https://doi.org/10.1093/biomet/37.3-4.409>
- Durbin, J., & Watson, G. S. (1951). Testing for Serial Correlation in Least Squares Regression, II. *Biometrika*, 38(1-2), 159-179. <https://doi.org/10.1093/biomet/38.1-2.159>
- Durbin, J., & Watson, G. S. (1971). Testing for serial correlation in least squares regression, III. *Biometrika*, 58(1), 1-19. <https://doi.org/10.2307/2334313>
- Dweck, C. S., & Leggett, E. L. (1988). A social-cognitive approach to motivation and personality. *Psychological Review*, 95(2), 256-273. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0033-295X.95.2.256>
- Elliot, A. J., & Church, M. (1997). A hierarchical model of approach and avoidance

- achievement motivation. *Journal of Personality and Social Psychology*, 72(1), 218-232. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-3514.72.1.218>
- Elliot, A. J., & McGregor, H. (2001). A 2 × 2 achievement goal framework. *Journal of Personality and Social Psychology*, 80(3), 501-519. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-3514.80.3.501>
- Elliot, A. J., & Murayama, K. (2008). On the measurement of achievement goals: Critique, illustration, and application. *Journal of Educational Psychology*, 100(3), 613-628. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.100.3.613>
- Elliott, E. S., & Dweck, C. S. (1988). Goals: An approach to motivation and achievement. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54(1), 5-12. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037//0022-3514.54.1.5>
- Fabyani, P. (2020). A study of the relation between impostor phenomenon and self-esteem among management students. *International Journal of Indian Psychology*, 8(4), 785-799. <https://doi.org/https://doi.org/10.25215/0804.099>
- Feher, A., Smith, M. M., Saklofshe, D., Plouffe, R. A., Wilson, C. A., & Sherry, S. B. (2020). The big three perfectionism scale–short form (BTPS-SF): Development of a brief self-report measure of multidimensional perfectionism. *Journal of Psychoeducational Assessment*, 38(1), 37-52. <https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0734282919878553>
- Fitts, W. H. (1965). *Tennessee self concept scale*. Western Psychological Services.
- Flynn, H. (2003). Self esteem theory and measurement: A critical review. 3(1). <https://www.researchgate.net/publication/326312943>
- Freeman, J., & Peisah, C. (2022). Imposter syndrome in doctors beyond training: a narrative review. *Australasian Psychiatry*, 30(1), 49-54. <https://doi.org/10.1177/10398562211036121>
- Frost, R. O., Marten, P., Lahart, C., & Rosenblate, R. (1990). The dimensions of perfectionism. *Cognitive Therapy and Research*, 14(5), 449-468. <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/BF01172967.pdf>
- Garber, M. (1997). *Vested Interests: Cross-dressing and Cultural Anxiety*. Psychology Press.
- Gravois, J. (2007). You're not fooling anyone. *The Chronicle of Higher Education*, 54(11).

<http://chronicle.com>

- Hair, J., J.F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate Data Analysis: A global perspective* (7th ed.). Pearson.
- Harter, S. (1982). The perceived competence scale for children. *Child Development*, 53(1), 87-97. <https://www.jstor.org/stable/1129640>
- Harvey, J. C. (1981). *The impostor phenomenon an achievement: A failure to internalize success* [Doctoral dissertation, Temple University].
- Harvey, J. C., & Katz, C. (1985). *If I'm so successful, why do I feel like a fake?* Random House, Inc.
- Henning, K., Ey, S., & Shaw, D. (1998). Perfectionism, the impostor phenomenon and psychological adjustment in medical, dental, nursing and pharmacy students. *Medical Education*, 32(5), 456-464. <https://doi.org/https://doi.org/10.1046/j.1365-2923.1998.00234X>
- Hewitt, P. L., & Flett, G. L. (1991). Perfectionism in the self and social contexts: Conceptualization, assessment, and association with psychopathology. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60(3), 456-470. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-3514.60.3.456>
- Hill, R. W., Huelsman, T. J., Furr, R. M., Kibler, J., Vicente, B. B., & Kennedy, C. (2004). A new measure of perfectionism: The perfectionism inventory. *Journal of Personality Assessment*, 82(1), 80-91. https://doi.org/10.1207/s15327752jpa8201_13
- Holden, C. L. (2020). The 'perfect' counsellor: Personality factors and multidimensional perfectionism. *British Journal Of Guidance & Counselling*, 48(2), 183-194. <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/03069885.2019.1682122>
- Houseknecht, V. E., Roman, B., Stolfi, A., & Borges, N. J. (2019). A longitudinal assessment of professional identity, wellness, imposter phenomenon, and calling to medicine among medical students. *Medical Science Educator*, 29(2), 493-497. <https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s40670-019-00718-0>
- Hutchins, H. M., Penney, L. M., & Sublett, L. M. (2018). What imposters risk at work: Exploring imposter phenomenon, stress coping, and job outcomes. *Human Resource Development Quarterly*, 29(1), 31-48.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1002/hrdq.21304>

James, W. (1890). *The Principles of Psychology*. Dover.

Kamarzarrin, H., Khaledian, M., Shooshtari, M., Yousefi, E., & Ahrami, R. (2013). A study of the relationship between self-esteem and the imposter phenomenon in the physicians of rasht city. *European Journal of Experimental Biology*, 3(2), 363-366.

Kananifar, N., Seghatoleslam, T., Atashpour, S. H., Hoseini, M., Habil, M. H. B., & Danaee, M. (2015). The Relationships between Imposter Phenomenon and Mental Health in Isfahan Universities Students. *International Medical Journal*, 22(3), 144-146.

<https://www.researchgate.net/publication/278245105>

Kaplan, A. (2004). Achievement goals and intergroup relations. In *Advances in research on motivation and achievement: Vol. 13: Motivating students, improving schools: The legacy of carol midgley* (pp. 97-136). Elsevier.

Kaplan, A., & Maehr, M. L. (1999). Achievement goals and student well-being.

Contemporary Educational Psychology, 24(4), 330-358.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1006/ceps.1999.0993>

Kaplan, A., & Maehr, M. L. (2007). The contributions and prospects of goal orientation theory. *Educational Psychology Review*, 19(2), 141-184.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s10648-006-9012-5>

Keith, T. Z. (2015). *Multiple regression and beyond: An introduction to multiple regression and structural equation modeling*. Routledge.

Kets de Vries, M. (2005). The dangers of feeling like a fake. *Harvard Business Review*, 83(9), 110-116.

https://www.researchgate.net/publication/7592973_The_dangers_of_feeling_like_a_fake

Kim, J. H. (2019). Multicollinearity and Misleading Statistical Results. *Korean Journal of Anesthesiology*, 72(6), 558-569. <https://doi.org/https://doi.org/10.4097/kja.19087>

Kolligian Jr., J., & Sternberg, R. J. (1991). Perceived fraudulence in young adults: Is there an 'imposter syndrome'? *Journal of Personality Assessment*, 56(2), 308-326.

https://doi.org/https://doi.org/10.1207/s15327752jpa5602_10

Kordi, A., & Baharudin, R. (2010). Parenting attitude and style and its effect on children's

- school achievements. *International Journal of Psychological Studies*, 2(2), 217-222. www.ccsenet.org/ijps
- Kumar, S., & Jagacinski, C. M. (2006). Imposters have goals too: The imposter phenomenon and its relationship to achievement goal theory. *Personality and Individual Differences*, 40(1), 147-157.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.paid.2005.05.014>
- Lazić, M., Jovanović, V., & Gavrilov-Jerković, V. (2021). The general self-efficacy scale: New evidence of structural validity, measurement invariance, and predictive properties in relationship to subjective well-being in Serbian samples. *Current Psychology*, 40, 699-710. <https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s12144-018-9992-6>
- Lee, L. E., Rinn, A. N., Crutchfield, K., Ottwein, J. K., Hodges, J., & Mun, R. U. (2021). Perfectionism and the Imposter Phenomenon in Academically Talented Undergraduates. *Gifted Child Quarterly*, 65(3), 220-234.
<https://doi.org/10.1177/0016986220969396>
- Lent, R. W., Brown, S. D., & Larkin, K. C. (1986). Self-efficacy in the prediction of academic performance and perceived career options. *Journal of Counseling Psychology*, 33(3), 265-269. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0167.33.3.265>
- Lent, R. W., & Hackett, G. (1987). Career self-efficacy: Empirical status and future directions. *Journal of Vocational Behavior*, 30(3), 347-382.
[https://doi.org/https://doi.org/10.1016/0001-8791\(87\)90010-8](https://doi.org/https://doi.org/10.1016/0001-8791(87)90010-8)
- Levy, I., Kaplan, A., & Patrick, H. (2004). Early adolescents' achievement goals, social status, and attitudes towards cooperation with peers. *Social Psychology of Education*, 7(2), 127-159.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1023/B:SPOE.0000018547.08294.b6>
- Li, S., Hughes, J. L., & Thu, S. M. (2014). The links between parenting styles and imposter phenomenon. *Psi Chi Journal of Psychological Research*, 19(2), 50-57.
<https://doi.org/https://doi.org/10.24839/2164-8204.JN19.2.50>
- Luthans, F., Avolio, B. J., Avey, J. B., & Norman, S. M. (2007). Positive psychological capital: Measurement and relationship with performance and satisfaction.

Personnel Psychology, 60(3), 541-572.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1111/j.1744-6570.2007.00083.x>

Maccoby, E. E., & Martin, J. A. (1983). Socialization in the context of the family: Parent-child interaction. In H. Mussen & E. M. Hetherington (Eds.), *Handbook of Child Psychology: Socialization, Personality, and Social Development* (Vol. 4, pp. 1-101). Wiley.

Matthews, G., & Clance, P. R. (1985). Treatment of the impostor phenomenon in psychotherapy clients. *Psychotherapy in Private Practice*, 3(1), 71-81.

https://doi.org/https://doi.org/10.1300/J294v03n01_09

Matthews, S. F. (2001). *The relationship between self-esteem and impostor phenomenon of female teachers for kindergarten through grade 12* [Dissertation, Western Michigan University].

<https://scholarworks.wmich.edu/dissertations/1379>

McDowell, W. C., Grubb III, W. L., & Geho, P. R. (2015). The impact of self-efficacy and perceived organizational support on the imposter phenomenon. *American Journal of Management*, 15(3), 23-29.

<https://www.researchgate.net/publication/281451876>

Mehta, R., Rice, S., Li, T., Cooke, S., Lange, R., Black, M., Smith, C., Milner, M., Winter, S. R., Ragbir, N., & Vaughn, A. (2020). What type of collegiate pilot is likely to experience imposter phenomenon? *Journal of Aviation/Aerospace Education & Research*, 29(3), 37-67. <https://doi.org/https://doi.org/10.15394/jaaer.2020.1857>

Middleton, M., & Midgley, C. (1997). Avoiding the demonstration of lack of ability: An underexplored aspect of goal theory. *Journal of Educational Psychology*, 89(4), 710-718. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.89.4.710>

Midgley, C., Maehr, M. L., Hruda, L. Z., Anderman, E., Anderman, L., Freeman, K. E., Gheen, M., Kaplan, A., Kumar, R., Middleton, M. J., Nelson, J., Roeser, R., & Urdan, T. (2000). *Manual for the patterns of adaptive learning scales*. The University of Michigan.

http://websites.umich.edu/~pals/PALS%202000_V13Word97.pdf

MissSkyy. (2020). *Impostor Syndrome* สัญญาณเตือนของคนเก่งที่กลัวความไม่เก่ง! Retrieved 22 ตุลาคม 2565 from <https://www.wongnai.com/beauty-tips/impostor->

[syndrome?ref=ct](#)

- Mofatteh, M. (2020). Risk factors associated with stress, anxiety, and depression among university undergraduate students. *AIMS Public Health*, 8(1), 36-65.
<https://doi.org/https://doi.org/10.3934/publichealth.2021004>
- Nicholls, J. G. (1984). Achievement motivation: Conceptions of ability, subjective experience, task choice, and performance. *Psychological Review*, 91(3), 328-346.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0033-295X.91.3.328>
- Organization, T. W. H. (n.d.). *Gender and health*. Retrieved 22 ตุลาคม from
<https://www.who.int/health-topics/gender>
- Osborne, J. W. W., E. (2002). Four assumptions of multiple regression that researchers should always test. *Practical Assessment, Research, and Evaluation*, 8(2).
<https://doi.org/https://doi.org/10.7275/r222-hv23>
- Parker, G., Tupling, H., & Brown, L. B. (1979). A parental bonding instrument. *British Journal of Medical Psychology*, 52(1), 1-10.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1111/j.2044-8341.1979.tb02487.x>
- Parkman, A. (2016). The imposter phenomenon in higher education: Incidence and impact. *Journal of Higher Education Theory and Practice*, 16(1), 51-60.
- Pinquart, M., & Gerke, D. (2019). Associations of parenting styles with self-esteem in children and adolescents: A meta-analysis. *Journal of Child and Family Studies*, 28(2), 2017-2035. <https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s10826-019-01417-5>
- Pintrich, P. R. (2000). An achievement goal theory perspective on issues in motivation terminology, theory and research. *Contemporary Educational Psychology*, 25(1), 92-104. <https://doi.org/https://doi.org/10.1006/ceps.1999.1017>
- Rankings, Q. W. U. (2022). Retrieved 22 ตุลาคม from
<https://www.topuniversities.com/university-rankings/world-university-rankings/2022>
- Roeser, R., Midgley, C., & Urdan, T. (1996). Perceptions of the school psychological environment and early adolescents' psychological and behavioral functioning in school: The mediating role of goals and belonging. *Journal of Educational Psychology*, 88(3), 408-422. <https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.88.3.408>

- Rosas, J. S. (2015). Validation of the Achievement Goal Questionnaire – Revised in Argentinean university students (A-AGQ-R). *International Journal of Psychological Research*, 8(1), 10-23.
<https://doi.org/https://doi.org/10.21500/20112084.641>
- Rosenberg, M. (1965). *Society and the adolescent self-image*. Princeton University Press.
- Ross, S. R., Stewart, J., Mugge, M., & Fultz, B. (2001). The imposter phenomenon, achievement dispositions, and the five factor model. *Personality and Individual Differences*, 31(8), 1347-1355. [https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S0191-8869\(00\)00228-2](https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S0191-8869(00)00228-2)
- Rumsey, D. J. (2016). *Statistics For Dummies* (2 ed.). Wiley.
- Sakulku, J., & Alexander, J. (2011). The imposter phenomenon. *International Journal of Behavioral Science*, 6(1), 75-97.
- Saymeh, A. (2021). *Feeling like a failure? Learn to cope with imposter syndrome*. BetterUp. Retrieved 22 ตุลาคม from <https://www.betterup.com/blog/what-is-imposter-syndrome-and-how-to-avoid-it>
- Schubert, N., & Bowker, A. (2019). Examining the impostor phenomenon in relation to self-esteem level and self-esteem instability. *Current Psychology*, 38(2), 749-755.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s12144-017-9650-4>
- Schwarzer, R., & Jerusalem, M. (1995). Generalized Self-Efficacy scale. In J. Weinman, S. Wright, & M. Johnston (Eds.), *Measures in health psychology: A user's portfolio. Causal and control beliefs* (pp. 35-37). NFER-NELSON.
[https://www.drugsandalcohol.ie/26768/1/General_Self-Efficacy_Scale%20\(GSE\).pdf](https://www.drugsandalcohol.ie/26768/1/General_Self-Efficacy_Scale%20(GSE).pdf)
- Sedikides, C., & Gress, A. P. (2003). Portraits of the self. In M. A. Hogg & J. Cooper (Eds.), *Sage handbook of social psychology* (pp. 110-138). Sage.
- Silverman, L. K. (1999). Perfectionism. *Gifted Education International*, 13(3), 216-225.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/026142949901300303>
- Skaalvik, E. (1997). Self-enhancing and self-defeating ego orientation: Relations with task and avoidance orientation, achievement, self-perceptions, and anxiety. *Journal of Educational Psychology Review*, 89(1), 71-81.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.89.1.71>

Slaney, R. B., Rice, K. G., Mobley, M., Trippi, J., & Ashby, J. S. (2001). The revised almost perfect scale. *Measurement and Evaluation in Counseling and Development*, 34(3), 130-145. <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/07481756.2002.12069030>

Smith, M. M., Saklofske, D. H., Stoeber, J., & Sherry, S. B. (2016). The big three perfectionism scale: A new measure of perfectionism. *Journal of Psychoeducational Assessment*, 34(7), 670-687.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0734282916651539>

Sonnak, C., & Towell, T. (2001). The impostor phenomenon in british university students: Relationships between self-esteem, mental health, parental rearing style and socioeconomic status. *Personality and Individual Differences*, 31(6), 863-874. [https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S0191-8869\(00\)00184-7](https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S0191-8869(00)00184-7)

Steinberg, L., Mounts, N. S., Lamborn, S. D., & Dornbusch, S. M. (1991). Authoritative parenting and adolescent adjustment across varied ecological niches. *Journal of Research on Adolescence*, 1(1), 19-36. <https://psycnet.apa.org/record/1992-38819-001>

Strunk, K. K. (2014). A factor analytic examination of the achievement goal questionnaire, revised: A three-factor model. *Psychological Reports*, 115(2), 400-414. <https://doi.org/https://doi.org/10.31235/osf.io/4cf6k>

Thasak, T. (2021). รู้จักกับอาการ *Imposter Syndrome* แก้ไขปัญหาอย่างไรดี? เมื่องานที่ทำยิ่งทำให้รู้สึกว่ “เราเก่งไม่พอ”. Mission to The Moon. Retrieved 22 ตุลาคม from <https://missiontothemoon.co/softskill-imposter-syndrome/>

Tsai, C.-L., Chaichanasakul, A., Zhao, R., Flores, L. Y., & Lopez, S. J. (2014). Development and validation of the strengths self-efficacy scale (SSES). *Journal of Career Assessment*, 22(2), 221-232.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/1069072713493761>

Utman, C. H. (1997). Performance effects of motivational states: A meta-analysis. *Personality and Social Psychology Review*, 1(2), 170-182.

https://doi.org/https://doi.org/10.1207/s15327957pspr0102_4

Van Yperen, N. W. (2006). A novel approach to assessing achievement goals in the context of the 2 T 2 framework: Identifying distinct profiles of individuals with

- different dominant achievement goals. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 32(11), 1432-1445.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0146167206292093>
- Van Yperen, N. W., Elliot, A. J., & Anseel, F. (2009). The influence of mastery-avoidance goals on performance improvement. *European Journal of Social Psychology*, 39(6), 932-943. <https://doi.org/https://doi.org/10.1002/ejsp.590>
- Van Yperen, N. W., & Renkema, L. J. (2008). Performing great and the purpose of performing better than others: On the recursiveness of the achievement goal adoption process. *European Journal of Social Psychology*, 38(2), 260-271.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1002/ejsp.425>
- Vandewalle, D. (1997). Development and validation of a work domain goal orientation instrument. *Educational and Psychological Measurement*, 57(6), 995-1015.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0013164497057006009>
- Vergauwe, J., Wille, B., Feys, M., Fruyt, F. D., & Anseel, F. (2015). Fear of being exposed: The trait-relatedness of the impostor phenomenon and its relevance in the work context. *Journal of Business and Psychology*, 30(3), 565-581.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1007/s10869-014-9382-5>
- Want, J., & Kleitman, S. (2006). Imposter phenomenon and self-handicapping: Links with parenting styles and self-confidence. *Personality and Individual Differences*, 40(5), 961-971. <https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.paid.2005.10.005>
- Wolters, C. (2003). Understanding procrastination from a self-regulated learning perspective. *Journal of Educational Psychology*, 95(1), 179-187.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.95.1.179>
- Wolters, C., Yu, S., & Pintrich, P. (1996). The relation between goal orientation and students' motivational beliefs and self-regulated learning. *Learning and Individual Differences*, 8(3), 211-238.
[https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S1041-6080\(96\)90015-1](https://doi.org/https://doi.org/10.1016/S1041-6080(96)90015-1)
- Wolters, C. A. (2004). Advancing achievement goal theory: using goal structures and goal orientations to predict students' motivation, cognition, and achievement. *Journal of Educational Psychology Review*, 96(2), 236-250.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1037/0022-0663.96.2.236>

Yaffe, Y. (2020). Does self-esteem mediate the association between parenting styles and imposter feelings among female education students? *Personality and Individual Differences*, 156.

<https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.paid.2019.109789>

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
254 อาคารจามจรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์: 02-218-3202, 02-218-3049 Email: eccu@chula.ac.th

COA No. 073/66

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 660028 : ปัจจัยที่เกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ผู้วิจัยหลัก : นางสาว เมธวี สารทอง
หน่วยงาน : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณาโดยใช้หลักของ Belmont Report 1979, Declaration of Helsinki 2013, Council for International Organizations of Medical Sciences (CIOM) 2016, มาตรฐานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน (ค.) 2560, นโยบายแห่งชาติ และแนวทางปฏิบัติการวิจัยในมนุษย์ 2558 อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ ปรีดา ทัศนประดิษฐ์)
ประธาน

ลงนาม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ระวีพันธ์ มิ่งภักดิ์)
กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 17 เมษายน 2566

วันหมดอายุ : 16 เมษายน 2567

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

1. เอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมงานวิจัย
2. โครงการวิจัย
3. ผู้วิจัย
4. เครื่องมือวิจัย
5. ใบประชาสัมพันธ์

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการวิจัยจริยธรรม หากดำเนินการกับข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลหรือข้อมูลจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. หากยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนดต้องแจ้งคณะกรรมการฯ ภายใน 2 สัปดาห์พร้อมคำชี้แจง
8. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี สลับบรรยายสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 01-15) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น
9. โครงการวิจัยที่มีหลายระยะ จะรับรองโครงการเป็นระยะ เมื่อดำเนินการวิจัยในระยะแรกเสร็จสิ้นแล้ว ให้ดำเนินการส่งรายงานความก้าวหน้า พร้อมโครงการวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องในระดัต่อไป
10. คณะกรรมการฯ สงวนลิขสิทธิ์ในการตรวจเยี่ยมเพื่อติดตามการดำเนินการวิจัย
11. สำหรับโครงการวิจัยจากภายนอก ผู้บริหารส่วนงาน กำกับการดำเนินการวิจัย

เลขที่โครงการวิจัย 660028
วันที่รับรอง 17 เม.ย. 2566
วันที่หมดอายุ 16 เม.ย. 2567

Digital Certificate

This application was created using the trial version of the XtraReports.

ข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัย

1. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าปัจจัยใดบ้างที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter phenomenon) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งงานวิจัยที่ผ่านมาระบุว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัยรุ่นสู่วัยผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถมากกว่าบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ดังนั้นผลการศึกษาของการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้เราทราบถึงปัจจัยเสี่ยงและวิธีรับมือกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. การให้ข้อมูลและขอความยินยอม

สำหรับนิสิตนักศึกษาที่มีคุณสมบัติตรงตามที่งานวิจัยครั้งนี้ระบุไว้ ได้อ่านทำความเข้าใจวัตถุประสงค์อย่างรอบคอบและละเอียดถี่ถ้วนแล้ว และสนใจเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ นิสิตนักศึกษาสามารถให้ข้อมูลผ่านการตอบแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง โดยแบบสอบถามใช้เวลาประมาณ 10-15 นาทีในการตอบ

3. รายละเอียดของผู้เข้าร่วมการวิจัยและคุณสมบัติ

รายละเอียดและคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ 5 อันดับแรกของประเทศไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (อ้างอิงข้อมูลจาก QS World University Rankings ปี พ.ศ.2565) ทุกชั้นปี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่สามารถอ่านทำความเข้าใจภาษาไทยได้ และมีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบแบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ได้ จำนวน 250 คน โดยมีเกณฑ์คัดออกคือเป็นผู้ที่ตอบแบบสอบถามไม่ครบถ้วน ผู้วิจัยใช้วิธีการแชร์แบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ เพื่อเข้าถึงผู้เข้าร่วมการวิจัย

4. การดำเนินการกับผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถตอบแบบสอบถามได้ด้วยตนเองผ่านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้ แบบสอบถามใช้เวลาในการตอบประมาณ 15-20 นาที ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งสิ้น 97 ข้อ แบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสามารถของตัวเอง จำนวน 19 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความเพอร์เฟคของตัวเอง (ความสมบูรณ์แบบ) จำนวน 16 ข้อ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามท่านคิดอย่างไรกับตัวเอง จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสามารถของตัวเอง จำนวน 10 ข้อ

เลขที่โครงการวิจัย 660028
วันที่รับรอง 17 เม.ย. 2566
วันที่หมดอายุ 16 เม.ย. 2567

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อท่าน จำนวน 25 ข้อ

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียนของตัวเอง จำนวน 12 ข้อ

5. ความเสี่ยง/อันตราย และความไม่สะดวกต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยอาจได้รับผลกระทบทางจิตใจ เช่น รู้สึกเศร้า หรือรู้สึกตึงเครียด จากการอ่านข้อความบางข้อในแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความเสี่ยงและความไม่สะดวกที่อาจเกิดขึ้นนี้ ผู้วิจัยจึงแจ้งแก่ผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าหากผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดประสงค์ที่จะยกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยกลางคัน ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถหยุดตอบแบบสอบถามได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ ส่วนผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดที่รู้สึกว่าได้รับผลกระทบทางจิตใจภายหลังจากการตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้น สามารถติดต่อผู้วิจัยเพื่อขอรับข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าถึงความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญได้ เช่น นักจิตวิทยาการศึกษา จิตแพทย์ สายด่วนสุขภาพจิต เป็นต้น

6. ประโยชน์ในการเข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยอาจไม่ได้รับประโยชน์ส่วนบุคคล แต่ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อแวดวงวิชาการ ในแง่ของการค้นหาแนวทางในการเตรียมพร้อมรับมือหรือพัฒนาบริการทางสุขภาพจิตที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีผู้ได้รับผลกระทบจากความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ นอกจากนี้ยังทำให้สังคมตระหนักถึงความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมากขึ้นอีกด้วย

7. การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคำนึงถึงสิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเป็นสำคัญ ข้อมูลของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดที่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัยจะถูกเก็บเป็นความลับ ผลการวิจัยจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดเป็นการเจาะจง เป็นเพียงการนำเสนอข้อมูลเชิงสถิติในภาพรวมเท่านั้น

8. เมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้ว

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด เช่น เพศสภาพ อายุ ชั้นปี ชื่อสถานศึกษา ประวัติการเคยได้รับวินิจฉัยโรคทางจิตเวช จะถูกทำลายทั้งหมดภายหลังจากการวิจัยเสร็จสมบูรณ์แล้ว

9. การแสดงความขอบคุณผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยมีค่าเสียเวลาให้แก่ผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านละ 150 บาท จำนวน 10 ท่าน (สุ่มจากลำดับการตอบแบบสอบถาม โดยใช้ Free Lucky Draw Generator) เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเสียสละเวลาส่วนตัวอันมีค่า โดยผู้วิจัยจะสุ่มภายใน 8 สัปดาห์ ภายหลังจากที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ตอบแบบสอบถามไปแล้ว หากผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใดเป็นผู้ที่ได้รับค่าเสียเวลา ผู้วิจัยจะติดต่อกลับไปทางช่องทางการติดต่อที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้ให้ข้อมูลไว้ในแบบสอบถาม อย่างไรก็ตาม หากผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านดังกล่าวไม่ติดต่อกลับ การวิจัยภายใน 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยจะ

เลขที่โครงการวิจัย 660028
วันที่รับรอง 17 เม.ย. 2566
วันที่หมดอายุ 16 เม.ย. 2567

ทำการสุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านใหม่ และผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถเลือกรับผลการประเมินทางจิตวิทยาจากแบบสอบถามที่ตนเองได้ทำไปได้ หากท่านใดเลือกรับ ผู้วิจัยจะส่งผลการประเมินให้ทางช่องทางการติดต่อที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ให้ข้อมูลไว้เช่นกัน

10. การเข้าร่วมการวิจัยเป็นโดยสมัครใจ สามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผล ไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ และไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผู้เข้าร่วมวิจัย

11. หากมีข้อสงสัย

โปรดสอบถามเพิ่มเติมจากผู้วิจัยได้ตลอดเวลา และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็ว

12. หากได้รับการปฏิบัติไม่ตรงตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้อ่านทำความเข้าใจข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทุกประการแล้ว และยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ

เลขที่โครงการวิจัย 660028
วันที่รับรอง 17 เม.ย. 2566
วันที่หมดอายุ 16 เม.ย. 2567

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง: โปรดเลือกช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับคุณลักษณะหรือความเป็นจริงของท่าน

1. ท่านมีเพศสภาพใด (เพศสภาพหรือเพศภาวะ (Gender) หมายถึงการรับรู้ของบุคคลว่าตนเองเป็นเพศใด เพศสภาพอาจไม่ตรงกับเพศสรีระ เพศทางชีววิทยา หรือเพศโดยกำเนิดก็ได้)

- เพศหญิง เพศชาย

2. ปัจจุบันท่านอายุเท่าใด

- 18 ปี 19 ปี 20 ปี
 21 ปี 22 ปี 23 ปี
 24 ปี 25 ปี

3. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ในชั้นปีการศึกษาใด

- ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3
 ชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 ชั้นปีที่ 6 ขึ้นไป

4. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ณ สถานศึกษาใด

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยมหิดล
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. ท่านเป็นผู้ที่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่าเป็นโรคทางจิตเวช เช่น โรคซึมเศร้า โรคอารมณ์สองขั้ว ฯลฯ

- ใช่ ฉันได้รับการวินิจฉัย (สิ้นสุดแบบสอบถาม)
 ไม่ใช่

เลขที่โครงการวิจัย 660028
 ศึกษาค้นคว้าเปิดหน้าถัดไป. 2566
 วันที่หมดอายุ 16 เม.ย. 2567

มาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (Imposter phenomenon)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ (แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสามารถของตัวเอง) จำนวน 20 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 63$)

ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์	ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.092*		11	+	.636*	✓
2	+	.453*	✓	12	+	.423*	✓
3	+	.740*	✓	13	+	.614*	✓
4	+	.664*	✓	14	+	.593*	✓
5	+	.678*	✓	15	+	.752*	✓
6	+	.625*	✓	16	+	.615*	✓
7	+	.610*	✓	17	+	.681*	✓
8	+	.541*	✓	18	+	.786*	✓
9	+	.588*	✓	19	+	.353*	✓
10	+	.675*	✓	20	+	.475*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .915*							

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

ผู้วิจัยพิจารณาตัดข้อคำถามข้อที่ 1 (ในที่สุด ฉันก็มักจะสอบผ่านหรือทำงานได้สำเร็จเสมอ ทั้งที่เคยกลัวว่าจะทำไม่ได้) และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ของข้อคำถามที่เหลืออีกครั้งหนึ่ง

ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์	ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
2	+	.568*	✓	12	+	.416*	✓
3	+	.718*	✓	13	+	.696*	✓
4	+	.716*	✓	14	+	.454*	✓
5	+	.465*	✓	15	+	.719*	✓
6	+	.699*	✓	16	+	.479*	✓
7	+	.721*	✓	17	+	.717*	✓
8	+	.520*	✓	18	+	.702*	✓
9	+	.626*	✓	19	+	.293*	✓
10	+	.591*	✓	20	+	.512*	✓
11	+	.476*	✓				
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .919*							

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบต้องการความสมบูรณ์แบบ (แบบสอบถามความเพอร์เฟคของตัวเอง (ความสมบูรณ์แบบ)) จำนวน 16 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 63$)

ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์	ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.607*	✓	9	+	.648*	✓
2	+	.671*	✓	10	+	.506*	✓
3	+	.681*	✓	11	+	.507*	✓
4	+	.592*	✓	12	+	.454*	✓
5	+	.553*	✓	13	+	.273*	✓
6	+	.510*	✓	14	+	.339*	✓
7	+	.477*	✓	15	+	.537*	✓
8	+	.603*	✓	16	+	.443*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .882*							

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

มาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดการรับรู้คุณค่าในตนเอง (แบบสอบถามท่านคิดอย่างไรกับตัวเอง) จำนวน 10 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 63$)

ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.715*	✓
2	+	.808*	✓
3	+	.598*	✓
4	+	.668*	✓
5	+	.825*	✓
6	-	.706*	✓
7	-	.607*	✓
8	-	.750*	✓
9	-	.271*	✓
10	-	.658*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .897*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

มาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (แบบสอบถามความสามารถของตัวเอง) จำนวน 10 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 63$)

ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.464*	✓
2	+	.636*	✓
3	+	.610*	✓
4	+	.614*	✓
5	+	.755*	✓
6	+	.555*	✓
7	+	.528*	✓
8	+	.723*	✓
9	+	.725*	✓
10	+	.648*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .888*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา (Parenting Styles)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา (แบบสอบถามพฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อท่าน) จำนวน 25 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 63$)

องค์ประกอบรักและห่วงใย (Care Parenting Style)							
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์	ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.743*	✓	7	-	.785*	✓
2	+	.802*	✓	8	-	.731*	✓
3	+	.641*	✓	9	-	.581*	✓
4	+	.601*	✓	10	-	.703*	✓
5	+	.687*	✓	11	-	.664*	✓
6	+	.768*	✓	12	-	.671*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .927*							

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

องค์ประกอบปกป้องมากเกินไป (Overprotective Parenting Style)							
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์	ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
13	+	.585*	✓	20	-	.403*	✓
14	+	.764*	✓	21	-	.754*	✓
15	+	.674*	✓	22	-	.483*	✓
16	+	.647*	✓	23	-	.508*	✓
17	+	.449*	✓	24	-	.397*	✓
18	+	.620*	✓	25	-	.515*	✓
19	+	.708*	✓				
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .884*							

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

มาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ (Achievement Goal Orientations)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ (แบบสอบถามการตั้งเป้าหมายในการเรียนของท่าน) จำนวน 12 ข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) ($N = 88$)

องค์ประกอบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ แบบมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ (Mastery-approach Goal)			
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
1	+	.556*	✓
2	+	.543*	✓
3	+	.540*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .724*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

องค์ประกอบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ แบบหลีกเลี่ยงความไม่เชี่ยวชาญ (Mastery-avoidance Goal)			
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
4	+	.481*	✓
5	+	.638*	✓
6	+	.602*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .745*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

องค์ประกอบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ แบบมุ่งเน้นการแสดงความสามารถ (Performance-approach Goal)			
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
7	+	.668*	✓
8	+	.768*	✓
9	+	.519*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .801*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

องค์ประกอบการตั้งเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Performance-avoidance Goal)			
ข้อ	ทิศทาง	ค่า CITC	ผ่านเกณฑ์
7	+	.527*	✓
8	+	.689*	✓
9	+	.712*	✓
Cronbach's Alpha Coefficient (α) = .794*			

* $p < .05$ (Critical $r = .250$)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	เมธาวิ สารกอง
วัน เดือน ปี เกิด	21 มกราคม 2541
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ประถมศึกษา โรงเรียนการัญศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น-มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ศิลปศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY